

Tứ Đại Danh Bộ Chấn Quang Đông 1 - Truy Sát

Contents

Tứ Đại Danh Bộ Chấn Quang Đông 1 - Truy Sát	1
1. Mười Ba Con Sói Trong Rừng	1
2. Phục Kích	5
3. Trung Phục	9
4. Lục Đạo Thiểm Điện	15
5. Tứ Thập Cửu Kiếm	24

Tứ Đại Danh Bộ Chấn Quang Đông 1 - Truy Sát

Giới thiệu

Nguồn: nhanmonquan. com Dịch: Tiểu Mỹ Hồ Thể loại: Kiếm hiệp.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-dai-danh-bo-chan-quang-dong-1-truy-sat>

1. Mười Ba Con Sói Trong Rừng

Y hai mươi tuổi, ngoại hình không có một điểm nào khó nhìn. Kiếm của y đã giết qua những ai y muốn, mười năm trở lại, chỉ có một người có thể thoát khỏi sự truy bắt lẫn truy sát của y.

Y không bao giờ kích động, mà lúc địch nhân kích động hoặc sợ hãi chính là lúc y bắt người, giết người.

Đây là tác phong nhất quán của y, giống như một con sói đang bắt hươu.

Nhưng sau này, khi y nhận được lệnh giết người của một bang phái không ác không làm, y quyết liều lĩnh truy bắt cừu nhân đó cùng đám thủ hạ, bất luận vì công hay tư, dù y biết bản thân e rằng không phải địch thủ của đối phương.

Y chỉ có một cừu nhân đối phương có tới mười ba người.

Vấn đề ở chỗ đối phương cũng là sói. Lúc y còn chưa biết bắt kiếm, đối phương đã làm sói hơn hai mươi năm rồi. Người đó là nhân vật duy nhất y không truy bắt được mà hơn nữa suýt chút là chết dưới tay thủ hạ của hắn.

Y may mắn chạy thoát, đến hôm nay là ba năm rồi nhưng y không thể không truy sát hắn lần nữa.

Con người y lãnh ngạo, lập dị, kiên nhẫn.

Kiểm của y quý bí, cay độc và cực nhanh.

Tay y nắm chặt, thân pháp y như một mũi tên lao vút tới.

Nền đất ẩm thấp, trong rừng không thấy một tia mặt trời. Y liếm môi, xem ra hôm nay y nhất định phải đổ máu.

Trong đám lá tích trữ lâu ngày phát tán mùi máu, bùn đất cũng bốc lên vị máu. Y dùng đầu gối và khuỷu tay chống xuống mặt đất, chỉ cần chân phát chút ít lực, cả người liền giống như từ dây cung bắn ra, bàn tay chạm đất, nhanh như mũi tên, ổn định như ngọn núi. Tứ chi phối hợp không một chút sai lệch.

Con người có tứ chi tráng kiện đích xác không thiếu, có điều người có thể vận dụng cả tứ chi lại không nhiều.

Y lúc bắt động thì giống một tòa nham thạch, mắt y phát sáng, nhất là trong cánh rừng âm u lạnh lẽo thế này thì càng sáng.

Nơi đây là rừng rậm, tối tăm đến độ phát sinh cảm giác chết chóc. Y tiềm phục dưới gốc đại thụ đã ba ngày hai đêm. Một khi y chưa tiêu diệt địch thủ, y tuyệt đối không bỏ cuộc.

Y luôn luôn giữ tinh thần tỉnh táo.

Đã là đêm thứ ba kể từ khi y bước vào rừng. Lúc y biết kẻ địch gây án ở kinh thành, y cảm giác nhất định sẽ cùng địch nhân giao thủ lần nữa. Lúc y cùng ba vị đồng liêu được người mà y sùng kính nhất phân phó đi bắt tội phạm liều lĩnh, y đã cảm giác được mùi máu tươi. Khi y về cố hương phát hiện ân sư cũ của y toàn bộ đã bị giết, y càng biết y không thể rút lui.

Bốn cao thủ, là bốn nỗi khiếp đảm của những hung đồ hắc đạo trên giang hồ, chia bốn hướng truy bắt, nhưng lại để cho y tìm được trước. Ý đồ của đối phương là đi xuyên qua rừng núi. Bằng qua rừng núi không dễ nhưng một khi qua được nhất định an toàn. Bởi vậy chúng muốn chuẩn bị đủ lương thực và ngân lượng, dọc đường cướp bóc, diệt môn đồ sát để trảm thảo trừ căn. Đây là thông lệ hành sự của chúng.

Y trên đường truy sát đến đây, đều nghe đến hành vi của mười ba hung đồ tàn ác.

Y quyết không buông tha chúng.

Y phải bắt sống, hoặc là giết chết chúng!

Đêm thứ ba.

Chỗ này là nơi tối tăm sâu thẳm nhất trong rừng.

Nơi đây có cây cao trăm trượng, rong rêu phủ kín quanh thân cây, hơn nữa còn phát ra lân quang, thứ ánh sáng duy nhất trong rừng, đang phô trương vẻ khiếp đảm của nó. Dã thú từ mọi nơi ẩn nấp đang phát ra tiếng kêu gào rên rỉ.

Có máu.

Một con dã khuyển đã chết, đao cắm trên yết hầu.

Có máu thì chắc gì đã có người, nhưng có đao ắt phải có người.

Bởi vì dã thú cũng biết lưu huyết, nhưng trừ nhân loại, không có dã thú nào biết dùng đao.

Địa phương thế này, ngày ngày đều có người, nhưng không có kẻ nào làm ra hành động như vậy, cũng không có người nói chuyện. Nếu không phải có thanh đao đó thì căn bản không ai có thể thể tưởng tượng ra là có người! Nếu không phải lân quang lóe lên, căn bản không biết đám quái thạch chính là mười ba con người.

“Sát!” - một hỏa tập phát sáng.

Mười ba gương mặt dữ tợn hiện lên. Côn trùng lẫn thú hoang chột ngừng kêu. Dưới lân quang và hỏa quang chập chồn, đám người kia tựa như mười ba ác quỷ từ địa ngục bò lên!

Không ai nói gì.

Một lúc lâu sau.

Một thanh âm vang lên:

“Có người đuổi tới.”

Một tiếng cười ha hả:

“Để hần đến.”

Một giọng nữ nhân trong trẻo:

“Các người không phải đối thủ của hần.”

Lại một thanh âm khoan thai:

“Hần là ai?”

Một giọng có vẻ già dặn:

“Lãnh Huyết.”

Tựa hồ run run trầm mặc. Lại một người nói:

“Hần không nên vào rừng.”

Dường như là một tiếng thở dài, giọng nói ôn hòa:

“Chúng ta giết mấy người ở Hỏa Vân Khảm, trong đó có sư phụ hần.”

Lúc này ngọn hỏa tập bùng lu mờ, xem ra sắp tắt rồi, quang mang lam sắc cuối cùng bùng lên.

Một thanh âm vang lên, lãnh khốc vô tình, lại rất có uy nghiêm; lời hần tựa một thanh bảo đao dày và nặng:

“Hần theo đuôi chúng ta, không ngoài mười dặm nhất định chạm trán. Các người không phải đối thủ của hần, hiện tại phân tán ra, đến trạm thứ nhất bên ngoài rừng sẽ tập hợp. Chúng ta toàn bộ tụ tập, bốn người bôn hần một khi mà hợp lại đối phó chúng ta thì lại càng không dễ trêu vào. Tách ra, để hần khinh địch, ngược lại dễ xử.”

Lời rất từ tốn, rất âm trầm, rất đáng sợ, mỗi chữ mỗi câu đều rõ ràng, lời rất súc tích, nhưng thực tế lại nói rất nhanh. Khi hần bắt đầu nói chữ đầu tiên thì ánh lửa cũng bắt đầu lay động, chữ cuối cùng nói xong thì người đã tản ra hết. Chữ cuối cùng vẫn còn quanh quẩn thì mọi người đã đi rồi.

Lửa tắt, lân quang lại lóe ra. Song nơi này một người cũng không có, mười ba gã đều chạy mất cả.

Nhưng không phải không có người, có một người. Người đi rồi, lân hỏa chưa hiện rõ. Y giống một tòa nham thạch, kiên định, tĩnh táo.

Y thực sự đến quá nhanh.

Y lập tức tìm cái hỏa tập dùng rồi, ẩn ước có chút tiểu ý:

”Chúng định phân tán mục tiêu, nhưng cuối cùng tất cả đều phải chết!

Tay y càng nắm chặt hơn.

Y là một trong bốn trợ thủ đắc lực nhất của người mà y sùng kính nhất: Thiết Thủ, Vô Tình, Lãnh Huyết, Truy Mệnh. Y là Lãnh Huyết.

Y cũng có tên thật, nhưng hiện tại người người đều chỉ biết y là Lãnh Huyết.

Lúc này y cũng biến mất.

Rừng rậm trở lại với tiếng côn trùng đã thú rên rỉ, trở lại với ánh lân tinh quỳn uy!

Một người đi tới, hần dẫm đạp trên thảm lá dày không phát một tiếng động nào. Chỉ dựa vào khinh công thì đã khiến người khác nể phục, hướng hồ hần chẳng chú tâm nhẹ nhàng mà bước đi.

Hần không sợ Lãnh Huyết. Chưa kể nào có thể nhanh hơn tiền của hần. Hiện tại tiền của hần đã lấp, có thể phóng bất cứ lúc nào. Chỉ cần Lãnh Huyết xuất hiện, hần sẽ bắn xuyên ba lỗ trên người y! Chưa kể khi trên giang hồ còn chưa có danh tự Lãnh Huyết, trong võ lâm hần đã vang danh là Huyết Cung Lãnh Tiền Điền Cửu Như rồi.

Nghĩ đến đây, hần đổi ra hy vọng Lãnh Huyết mau xuất hiện, chết trong tay hần. Được vậy thì có lẽ ngân lượng cũng được chia nhiều một chút.

Nghĩ tới ngân lượng trắng phau, hần không nhịn được mà bật cười, cười rất hào hứng. Chỉ cần ra khỏi cánh rừng sẽ không còn ai truy bắt bọn chúng, hần có thể vui vẻ hưởng dụng ngân lượng... Chỉ là tên gia hỏa đáng ghét ấy đơn độc vào rừng chẳng phải để chịu chết!

Hần lại cười. Tiểu tứ đó thực sự không cần mạng. Hần nghĩ sao cũng không nghĩ ra trong thiên hạ người nào có thể tiếp được ba chiêu của đại ca hần: Hướng hồ Điền Cửu Như hần cũng không dễ trêu.

Nửa đêm, sương mù dày đặc: hần ngửi được mùi mực rửa và ẩm thấp:

“Nên tìm một chỗ nghỉ ngơi đã...”

Hần dừng lại, nhảy lên một cây đại thụ, nhanh chóng gom cành lá thành một cái giường thô sơ, nhưng lại trượt xuống, lấy từ y phục dạ hành ra ba đoạn dây thép cột vào giường, sau đó lại trèo sang cây khác.

Không một ai can đảm tập kích Điền Cửu Như, bởi vì đánh lén Điền Cửu Như, kết quả chỉ có một: chết!

Đương lúc kẻ nào đó cho rằng có thể ám toán thành công thì tiền của Điền Cửu Như liền xuyên qua tim hần từ phía sau.

Điền Cửu Như bố trí một cái giường nhỏ trên cây đại thụ thứ nhất, kẻ ám toán chỉ cần hướng giường cổ xuất thủ, chấn động dây trên giường, thức tỉnh Điền Cửu Như, lúc đó thì như bọ ngựa bắt ve, chim sẻ phía sau, Điền Cửu Như có thể nhất tiễn xuyên tâm.

Đây chỉ là một phương pháp phản ám toán của Điền Cửu Như, cũng không biết bao nhiêu người chết bởi sự sắp đặt, bởi lãnh tiền của hần. Vì vậy kẻ khác tình nguyện giao đấu trước mặt cũng không muốn tập kích Điền Cửu Như.

Tiến pháp và thuật phản ám kích của Điền Cửu Như là đệ nhất lưu, khinh công cũng rất cao cường. Chỉ là đại thụ cao, Điền Cửu Như nhảy được sáu bảy trượng, mười trượng còn lại đành dùng tay để trèo.

Hần cài tiền sau lưng, chân tay nhanh chóng trèo lên.

Nghĩ đến việc Lãnh Huyết bị tiền của hần xuyên tâm, hần không nhịn được lại cười.

Hần vốn định bật cười ha hả nhưng cười không được.

Hần chỉ còn ba xích là trèo đến đỉnh đại thụ. Nhưng đỉnh đại thụ có một người lạnh lùng nhìn hần, tựa hồ hai đạo hàn băng đâm xuyên cơ thể.

Điền Cửu Như run bắn, thẳng thốt:

“Người...”

Tay hần cũng không dám trèo tiếp.

Lời lẽ người đó càng vô tình, càng giống băng tuyết:

“Trò của ngươi ta đều thấy.”

Điền Cửu Như bất ngờ quát lên, toàn thân bật ra, bay qua đầu Lãnh Huyết, chiếm lợi thế trên cao, phản kích Lãnh Huyết.

Chỉ thấy cơ thể hần ở giữa không trung, trong đêm tối lóe lên tia sáng rét buốt, choang một tiếng, kiếm rời bao, lại trở vào bao. Thân hình Điền Cửu Như giống một con đại bàng đột nhiên sa xuống, chỗ hần lướt qua, máu tươi phun thành dải. “Bồng!”, thân thể Điền Cửu Như rớt xuống đất.

Điền Cửu Như trước khi chết còn nhớ đến một câu của đại ca hần:

“Không có thắng lợi cuối cùng, địch nhân chưa chết, tuyệt không thể đắc ý, bàng không sẽ hối hận.”

Đáng tiếc hần không còn hối hận được nữa.

Lãnh Huyết từ từ trượt xuống. Y tuyệt không lãng phí tinh lực nhưng việc phải làm sẽ toàn lực thực hiện. Y không không đánh nhiều chiêu, xuất một chiêu đã đưa người vào chỗ chết, cho nên y chỉ có bốn mươi chín chiêu kiếm. Tình nhược xử tử, động nhược thoát thố (1) chính là để hình dung con người như vậy.

Y đáp xuống mặt đất, xem lại thi thể Điền Cửu Như. Điền Cửu Như chết rồi.

Chỉ là bây giờ y không hề thấy vui, bởi vì kẻ bị y giết không phải đại địch, là một gã địch nhân mà thôi.

Kẻ thực sự y muốn truy đuổi còn đang đợi y ở phía trước.

Y nhanh chóng bước qua thi thể Điền Cửu Như.

(1): lúc yên tĩnh thì có nét e ấp, tĩnh lặng của xử nữ, lúc động thì giống bóng ma hồn quỷ, nhanh lẹ phi thường (nhanh như thỏ)

2. Phục Kích

Có hai người đang tĩnh tọa, một lúc lâu vẫn không nói năng gì.

Bỗng nhiên một người mở lời:

“Có người đến.”

Người kia nói:

“Còn ở ngoài một dặm.”

Người vừa nãy nói tiếp:

“Chúng ta phải lập tức chuẩn bị.”

“Dùng ám khí,” lời hần nói chưa hết, đột ngột la lên: “Cẩn...”

Chữ “thận” của hần chưa nói ra, kiếm quang đã hiện. Người này thét một tiếng, trở tay đánh ra một trăm lẻ tám đao.

Cùng lúc đánh ra một trăm lẻ tám đao, lại không mang theo chút đao phong nào, trong thiên hạ trừ Phi Phong Đao Sử Tam Kim, e rằng không có kẻ thứ hai.

Phi Phong Kiếm sớm đã vang danh thiên hạ, hơn nữa đệ tử khắp chốn, Loạn Phi Phong Kiếm Pháp của Cửu Thanh Thượng Nhân thực đã luyện đến độ không có sơ hở. Sử Tam Kim ban đầu hướng đến Loạn Phi Phong Kiếm Pháp, nhưng Cửu Thanh Thượng Nhân hiềm hần tà khí quá nặng, không chịu truyền thụ. Kết quả, Sử Tam Kim lập thế phải sáng tạo một bộ đao pháp khắc chế Loạn Phi Phong Kiếm Pháp. Cuối cùng hần luyện thành Phi Phong Đao Pháp, dù chưa thể hoàn toàn khắc chế kiếm pháp, nhưng là đại địch của Phi Phong Kiếm Pháp.

Người đi cùng Sử Tam Kim chính là phản đồ của Phi Phong Phái, Thiệu Song Ảnh: đao pháp của Sử Tam Kim là từ Phi Phong Kiếm Pháp của Thiệu Song Ảnh không công nghệ ra; mà kiếm pháp của Phi Phong Đột Mệnh Thiệu Song Ảnh nghe nói chỉ kém Cửu Thanh Thượng Nhân.

Sử Tam Kim thấy tinh quang đột xuất, tức thời tay phát một trăm lẻ tám đao, thân hình thối lui mau chóng, hấn lui nhanh như vậy không ngờ còn xuất ra được một trăm lẻ tám đao; công thủ phối hợp, chỉ cần địch nhân có ý truy kích, ắt bị thương bởi đao của hắn!

Nhưng Sử Tam Kim biết; thứ đao pháp này mà muốn làm Lãnh Huyết bị thương thực là mộng tưởng. Hắn chỉ muốn ngăn chặn Lãnh Huyết, Thiệu Song Ảnh liền có thể kịp thời công kích. Hắn chính là không cần đánh, chỉ cần vô sự.

Đáng tiếc hắn gặp phải Lãnh Huyết.

Gặp Lãnh Huyết chỉ cầu vô sự cũng không được!

Đương lúc Sử Tam Kim bổ đao lần thứ hai, Thiệu Song Ảnh cũng xuất Phi Phong Đoạt Mệnh Kiếm Pháp, quả nhiên kinh nhân. Một lần xuất kiếm liền đánh ra một trăm tám mươi tám kiếm, túa ra liên miên.

Phi Phong Kiếm cần phải nhanh, chuẩn, nhưng nhanh và chuẩn như Thiệu Song Ảnh thực sự rất ít người.

Đáng tiếc hắn gặp Lãnh Huyết.

Gặp Lãnh Huyết, kiếm pháp của Thiệu Song Ảnh có nhanh cũng vô dụng.

Bởi vì Lãnh Huyết mới là khoái kiếm.

Sử Tam Kim sai lầm!

Sử Tam Kim vừa thấy hàn quang bạo xạ, liền chỉ cần bảo vệ mình, kì thực đây chỉ là bóng kiếm, Lãnh Huyết chưa xuất kiếm.

Nhưng Sử Tam Kim vị tất đã sai, nếu Sử Tam Kim không phòng thủ, e rằng kiếm của Lãnh Huyết đã đâm tới rồi!

Như vậy là Sử Tam Kim đánh ra hai trăm mười sáu đao. Lúc thân hình hắn bạo thối, Lãnh Huyết cũng thuận thế tiến lên. Lúc chiêu đao thứ hai trăm mười sáu của Sử Tam Kim vừa chém xong, lúc kiếm thứ nhất của Thiệu Song Ảnh vừa thi triển, kiếm của Lãnh Huyết trúng yết hầu Sử Tam Kim, sau đó xoay người xuất kiếm. Chiêu thứ nhất của Thiệu Song Ảnh chưa đến, kiếm đã tiến nhập yết hầu hắn.

Kiếm ảnh giăng mây chưa kịp hiển lộ

Chỉ còn kiếm của Lãnh Huyết phát xuất hàn quang lạnh lẽo, khiến người không rét mà run.

Thân hình Sử Tam Kim văng vào một thân cây, trượt xuống theo độ dốc của cây, thân cây vươn lại vết máu dài.

Hắn đến chết cũng không biết bản thân làm sao trúng kiếm!

Nhưng Thiệu Song Ảnh biết rõ.

Chỉ là hắn biết quá muộn.

Kiếm của Lãnh Huyết đã về bao.

Kiếm của Lãnh Huyết vào thời cơ thích hợp nhất mà xuất thủ, một chiêu tất trúng.

Kiếm Thiệu Song Ảnh vừa phát xuất, bất luận kẻ nào vào thời điểm ấy cũng chú ý kiếm có trúng hay không, hoặc đối phương đón chiêu ra sao, Thiệu Song Ảnh không ngoại lệ.

Mà kiếm của Lãnh Huyết luôn luôn vào thời khắc ấy đâm tới.

Thiệu Song Ảnh chỉ thấy tinh quang lóe lên, cổ họng lạnh buốt, tức là đã trúng kiếm, có thể nói ngay cả đón chiêu cũng không có, căn bản là không kịp.

Lãnh Huyết lạnh lùng lên tiếng:

“Ta cho các người hay để chết mình bạch, người ở ngoài một dặm kia không phải ta, chính là đồng bọn của các người.”

Thiệu Song Ảnh vừa lui, hai mắt trừng trừng nói:

“Ta sai lầm, sai rồi...”

Hắn đến chết mới biết.

Lãnh Huyết đột nhiên quát:

“Ra đây!”

Hàn quang đồng thời hiện lên, hướng sau lưng đâm tới!

Sau lưng y là một cái cây không lớn không nhỏ.

Kiểm của y chính là đâm vào thân cây.

Bất quá, kiếm không chỉ đâm vào cây mà còn xuyên qua thân cây!

Có tiếng kêu.

Từ sau thân cây có người ngã ra, tay ôm bụng, lảo đảo vài bước, kiếm trên tay rớt xuống đất:

“Người làm sa biết...”

Lãnh Huyết đáp rõ từng chữ:

“Khinh công ngươi là đệ nhất, ta chưa phát giác, bội phục; trận đấu này tuy chóng, nhưng kẻ đứng ngoài một dặm kia cũng nên tới rồi chứ!”

Lãnh Huyết bỗng dừng cười lạnh, nói tiếp:

“Lúc ta nói hai chữ ”đồng bọn“, ngươi nấp sau thân cây cũng hơi chần động; kì thật ta chỉ hoài nghi nhưng sau lại phát hiện ngươi rúng động.”

Kẻ đó miễn cưỡng cười khan:

“Khinh công của ta...không thất bại...ta...”

Hắn đột nhiên ngã quỵ.

Thiên Lí Độc Hành Tả Vu Vũ yêu thích khinh công như tính mạng, mà ngay cả nửa bước cũng không thi triển được đã chết dưới kiếm của Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết vượt thân kiếm, lăm nhăm tính:

“Gã thứ tư.”

Tiên Nhân Chuông Từ Thiên Quá là người thận trọng, cẩn mật. Tiên Nhân thất thập lục chuông của hắn cũng chú trọng ổn, trầm hậu. Hắn xưa nay không dám khinh thường Lãnh Huyết. Hắn chỉ đi một mình, có chút sợ hãi.

Hắn không biết làm thế nào thoát khỏi cánh rừng này.

Mồ hôi hắn đổ càng lúc càng nhiều.

Hắn cảm giác bước chân mình rất loạn, lại như là nghe được tiếng bước chân vang lên không ngừng.

Hắn không dám quay đầu lại nhìn. Hắn sợ nhìn thấy một mũi kiếm sáng loáng.

Hắn vừa nhìn thấy Điền Cửu Như đã chết.

Điền Cửu Như võ công hơn cả hắn.

Hắn có phải cũng chết ở đây không?

Nói không chừng Lãnh Huyết đang đợi hắn phía trước.

Nghĩ đến đây hắn bỗng ngẩng đầu, phía trước có người.

Rừng sâu, sương dày, đêm chưa qua, người đó tựa hồ một người chết!

Là người chết!

Điền Cửu Như!

Từ Thiên Quá chỉ cảm thấy đầu muốn nổ tung.

Từ Thiên Quá từng thấy thi thể Điền Cửu Như, chứng thực Điền Cửu Như đã chết, nhưng Điền Cửu Như lại ở trước mặt hắn.

Tiên Nhân Chương Từ Thiên Quá ngẩn người.

Nhưng cùng lúc đó trong đầu hắn lập tức quyết định.

Điền Cửu Như đã chết, hiện tại hắn nhìn thấy nếu không phải quỷ thì là người làm!

Quỷ không có khả năng xuất hiện!

Đó chỉ là người làm ra.

Là kẻ nào đã làm?

Chỉ có địch nhân mới làm vậy!

Đó là địch nhân đáng sợ nhất!

Lãnh Huyết

Từ Thiên Quá vừa nghĩ đến Lãnh Huyết, trong đầu liền lóe lên ý niệm: Lãnh Huyết vì sao làm như vậy?

Đáp án tự nhiên là bất lợi đối với hắn.

Chỉ cần bản thân hắn sợ thi thể Điền Cửu Như, Lãnh Huyết liền thừa cơ một chiêu thành công.

Vậy, Lãnh Huyết ở đâu?

Từ lúc Từ Thiên Quá thấy thi thể Điền Cửu Như đến giờ, chỉ nháy mắt một cái. Từ Thiên Quá tức thì kết luận: Lãnh Huyết nhất định ở phía sau!

Chỉ cần hắn chăm chú nhìn phía trước, Lãnh Huyết mới có thể từ đằng sau đánh ra một chiêu trí mạng!

Từ Thiên Quá huyết lên một tiếng, thân hình chưa xoay lại, đột ngột trở tay hướng sau lưng xuất bảy chưởng.

Chỉ cần Lãnh Huyết phục kích ở phía sau, bảy chưởng đánh ra nhất định trúng. Chỉ cần Lãnh Huyết trúng chưởng, Từ Thiên Quá xoay người đánh bảy chưởng nữa liền có thể đoạt mạng Lãnh Huyết.

“Ầm ầm ầm!”

Bảy chưởng trúng ba.

Trong lòng hắn vui mừng, xoay người đánh bảy chưởng nữa, đều trúng cả bảy, chỉ là tâm từ Thiên Quá chợt trầm lại, sau lưng đã bị kiếm xuyên qua!

Lãnh Huyết vĩnh viễn cầm chắc thời cơ tốt nhất mới xuất kiếm!

Ứng biến của Từ Thiên Quá không thể nói không nhanh, chỉ là hắn gặp phải Lãnh Huyết.

Gặp phải Lãnh Huyết không bằng tự sát còn tốt hơn.

Từ Thiên Quá xoay người lại, tay trái ôm miệng vết thương, từng bước thối lui, tay run rẩy trở Lãnh Huyết:

“Ta không nghĩ đến...ngươi trốn sau thi thể...bằng không Điền Cửu Như làm thế nào đứng vững như vậy...”

Lãnh Huyết lạnh giọng:

“Theo lương tâm mà nói, giết ngươi có chút oan uổng; chỉ là ngươi không nên tham gia hành động, cũng không nên một chưởng ám toán sư phụ ta.”

Từ Thiên Quá tịnh không nghe hết lời Lãnh Huyết, đã ngã xuống, chính là ngã vào thân cây, bên cạnh thi thể Tả Thiên Vũ. Thi thể Tả Thiên Vũ có hơn mười chưởng ấn, lôm vào mười khối cơ nhục, chưởng lực xuyên qua thân cây, dán cơ thể Tả Thiên Vũ vào cây. Tiên Nhân Chương không phải hư danh, quả nhiên bá đạo!

Từ Thiên Quá ngã rồi, kéo Tả Thiên Vũ ngã theo. Máu thịt lưu trên thân cây, lại lại mười đầu huyết thủ. Máu đã chuyển màu sẫm, bởi vì Tả Thiên Vũ chết đã lâu. Người chết còn nhận mười chưởng, thực là chết không nhắm mắt. Khóe miệng Lãnh Huyết có chút tiếu ý.

“Gã thứ năm.”

3. Trung Phục

Cánh rừng có một bầu không khí mới.

Ở một nơi khác trong rừng, đại thụ và dã trúc ngăn mọc ngăn cách nhau.

Người đứng trong không gian giữa rừng trúc và cự thụ, dã trúc dù to lớn, cự thụ dù cao rộng mà người đó đứng giữa mà không hề thấy thấp bé.

Hắn tựa như tảng đá lớn.

Đột nhiên một nhân ảnh hiện ra, cấp tốc tiến tới!

Người đến tướng mạo bình thường, nét mặt trung hậu, khóe miệng luôn lộ nụ cười, nhìn giống một thương nhân trung niên đương đắc ý.

Bằng vào tướng mạo đó, không ai tin rằng hắn là Gia Cát Hiền Đức, tại Hoàng Sơn, trong một đêm giết hơn ba trăm cao thủ bạch đạo.

Thân pháp hắn không nhanh, căn bản là không muốn nhanh; người đến rồi liền dừng lại, cả người lấm lem bùn đất.

Hắn hướng về người vừa gặp, khom lưng nói:

“Hiền Đức tham kiến đại ca.”

Người nọ không cử động, chỉ “ừ” một tiếng.

Gia Cát Hiền Đức nói:

“Đệ đã thám thính rõ, chúng ta mất năm người, đều bị giết đêm qua.”

Người nọ vẫn bất động, lại “ừ” một tiếng.

Gia Cát Hiền Đức nói tiếp:

“Người chết là Tả thập nhất đệ, Điền lục đệ, Từ bát đệ, Thiệu cửu đệ và Sử thập đệ.”

Người nọ không động, chỉ có một tiếng “ừ”.

Gia Cát Hiền Đức lại nói:

“Lãnh Huyết hiện tại đang ở hướng nam, không lâu sẽ gặp Mã thập nhị đệ, thỉnh chỉ thị của đại ca.”

Người nọ hừ lạnh:

“Mã Tứ Hải, Ngụy Minh Phi và Âm Dương Vô Cực, Hoàng Hỉ Sơn ở đâu?”

Người nọ hỏi nhanh, nhưng mỗi chữ mỗi câu đều rành rành nghe được.

Người nọ hỏi nhanh, Gia Cát Hiền Đức hỏi đáp cũng nhanh:

“Mã thập nhị đệ đang ở ngoài mười dặm phía nam. Ngụy thập tam đệ đang cố gắng chạy đến tương trợ, không đầy một khắc sẽ tới. Hoàng thất đệ ở ngoài mười ba dặm phía tây. Âm Dương ngũ đệ ở ngay trong rừng trúc, cách hai dặm.”

Gia Cát Hiền Đức đáp rất nhanh, hơn nữa trôi chảy không vấp, khiến người phải kinh sợ vì hắn nắm rõ mọi việc như lòng bàn tay

Người nọ lạnh lùng:

“Tập hợp bốn người, giáng đòn nặng vào Lãnh Huyết!”

Gia Cát Hiền Đức vài chào nói:

“Dạ.”

Người nọ thốt:

“Nhất thiết do người chủ trì, dùng kế thích hợp.”

Gia Cát Hiền Đức lại “dạ”, trở người chạy đi.

Người nọ lại thốt:

“Gươm.”

Gia Cát Hiền Đức lập tức dừng bước. Người nọ nói:

“Có thể giao chiến với Lãnh Huyết chỉ có lão tam, lão tứ; hy vọng thắng được hắn chỉ có ta và ngươi, ngươi nhất thiết phải cẩn trọng.”

Lời dừng đột ngột, hắn nhìn thẳng Gia Cát Hiền Đức, rành mạch từng câu từng chữ:

“Lần này không thành, phái lão tứ xuất thủ, lão tứ có bất trắc gì, vàng do ngươi thay thế cất giữ, không được để mất!”

Bốn chữ cuối cùng làm Gia Cát Hiền Đức toàn thân chấn động. Người nọ lại thốt:

“Đi!”

Gia Cát Hiền Đức nhún người hai lần đã không còn thấy nữa.

Đáng tiếc hắn không nghe được mấy tiếng cười lạnh.

Lãnh Huyết đột nhiên cảm giác có chút bất thường,

Đây là cảm giác lần đầu y có kể từ khi tiến vào rừng.

Ba ngày qua vẫn luôn là y truy sát đối phương, bây giờ y đột nhiên có cảm giác bị truy sát.

Cảm giác này thật đáng sợ.

Dã thú thường biết lúc nào sẽ có bão táp, nơi đâu có máu, cũng thường ngửi được mùi chết chóc đang đến.

Y vẫn đang truy đuổi kẻ ngoài ba dặm, nhưng kẻ đó đột nhiên biến mất. Y ngược lại bị người khác theo dõi một đoạn, lúc y phát giác thì kẻ đó cũng biến mất.

Y thậm chí còn cảm thấy rừng cây u ám phía tây có người đang dò xét mình.

Lần đầu tay y đổ mồ hôi lạnh

Y là lần đầu gặp phải “địch thủ”.

Y không sợ, chỉ là cảm thấy rất kích thích.

Bởi vì y là Lãnh Huyết.

Bất quá y đã đi mười dặm không mục đích.

“Không mục đích” đối với y mà nói là điều ít gặp.

Nhưng y tin mục tiêu sẽ xuất hiện.

Tay kiếm y càng ổn định.

Đột nhiên y cảm giác được mùi vị chết chóc càng nồng thêm.

Sát khí tới gần!

Ngay lúc này, chân y hệt hẫng, toàn thân cũng vậy, không ngờ y rơi vào một cái lưới!

Cạm bẫy!

Lưới đang nhanh chóng thu lại!

Ám khí từ khắp nơi bay vút tới!

Người nọ vẫn đứng giữa rừng trúc và rừng cây.

Hắn khoanh tay, ngẩng đầu, nắng giữa trưa chói chang và rất nóng. Người nọ một chút mồ hôi cũng không có.

Hắn bất ngờ nói:

“Giờ này lão nhị phải hạ thủ rồi.”

Lãnh Huyết lần đầu phải sợ hãi.

Y luôn là người truy sát, tận mắt thấy đám người bị y truy cản sợ hãi, cầu xin, cuối cùng phải chết, mà lần này y là người bị săn, đang nằm trong lưới.

Y biết chỉ cần lưới thu lại, toàn thân y không thể cử động: lúc đó mới là hoàn cảnh tối bi thảm.

Bởi vậy y lập tức xuất kiếm, căn bản không để ý ám khí đang bay đến, tia sáng chớp động, cắt đứt năm đoạn dây thừng.

Đồng thời y cũng trúng ba loại ám khí.

Cảnh vật trước mắt y biến thành màu đen.

Kiểm của y vẫn ổn định, nhanh và chuẩn.

Dây thừng lại bị cắt tám đoạn, cái lưới đã không giữ nổi Lãnh Huyết.

Y trúng phải một ngọn ám khí, nhưng thân hình phá lưới thoát ra

Y biết nếu bây giờ không thoát thì xem như xong!

Thân hình y như một mũi tên bắn xuống mặt đất!

Lúc này một người từ bên trái lướt đến, hắn dùng hiển nhiên là tả thủ kiếm pháp.

Hàn quang trong tay Lãnh Huyết lóe sáng, người kia lật mình ngã xuống, một người nữa sẵn tới. Thân hình Lãnh Huyết chưa chạm đất, Lạc Hồn Kiếm của đối phương tiến đến!

Y cảm giác vai trái đau nhói, hiển nhiên bị đâm một kiếm, nhưng đối phương cũng tránh không khỏi một kiếm của y!

Chân y vừa chạm đất đã lại một người xuất hiện, đánh ra ba mươi sáu thức Thiên Sơn Tuyết Ưng Kiếm Pháp!

Nếu là bình thường, Lãnh Huyết căn bản có thể đối phó chúng, chỉ là hiện tại y bị trúng mai phục, đã thọ thương, hơn nữa đối vọi vàng tấn công trước, Lãnh Huyết căn bản không biết địch nhân bao nhiêu người!

Lãnh Huyết chỉ thấy trước mắt tối sầm; kiếm quang thiểm động, lúc này y liên tiếp gặp cao thủ kiếm thuật!

Lãnh Huyết chống kiếm xuống đất, mà kiếm của đối phương hàm chứa phong thanh sắc bén đang tìm đến y.

Người nọ vẫn đứng giữa rừng trúc và đại thụ.

Hắn ngược nhìn trời, vài đạo dương quang chớp động, xuyên qua tán trúc thưa thớt lá.

Hắn thì thầm:

“Không biết Lãnh Huyết chết chưa?”

Lúc mũi kiếm cách yết hầu Lãnh Huyết ba thốn, Lãnh Huyết quát lớn một tiếng, toàn thân lộn ngược ra sau!

Y bị thương nặng, phải nghỉ ngơi. Y phải tốc chiến tốc quyết.

Nên y gắng chạy thoát hiểm nguy.

Khi y lui ra sau thì kiếm của đối phương cũng thuận chiều đâm tới!

Kiểm thủy chung cách yết hầu ba thốn: lúc thân thể Lãnh Huyết chạm đất, liền tránh không được một kiếm này!

Chỉ là lúc Lãnh Huyết lui về sau, trường kiếm từ dưới đất rút ra, đâm ngược lên!

Nếu tình cảnh Lãnh Huyết không phải nguy hiểm như thế, đối phương sẽ không dám tiếp tục bức sát: đối phương không đến gần được, một chiêu kiếm đó vô dụng.

Tính mạng Lãnh Huyết treo trên kiếm!

Người đó mất thấy kiếm sắp đâm trúng yết hầu Lãnh Huyết, liền phát giác trước bụng có đạo cấp phong hướng tới: hắn không tránh kịp, kiếm của Lãnh Huyết đã xuyên một lỗ trên người hắn!

Máu phun ra!

Lãnh Huyết biến thành huyết nhân, cũng không phân biệt được là máu của y hay là máu địch nhân!

“Phịch!”

Người đó rơi xuống bên cạnh Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết toàn thân vô lực, y biết tình trạng này tuyệt không thể tiếp thêm một chiêu nào nữa!

Y phải biết còn có địch nhân hay không!

Có!

Kẻ đó đang nhìn y, tay giữ thanh kiếm màu lam nhạt!

Âm Dương Vô Cực!

Người nọ vẫn đứng giữa rừng trúc và đại thụ.

Hắn bỗng cúi đầu, nhìn chiếc bóng cô độc đổ dài trên mặt đất.

“Chúng sẽ là địch thủ của Lãnh Huyết.”

Âm Dương Vô Cực!

Hắn sớm đã chuẩn bị tấn công, chỉ là hiện tại hắn còn chưa phát động, chỉ là vì trong lòng hắn sớm đã kinh sợ.

Hắn nhìn không ra Lãnh Huyết bị thương ở đâu? Vết thương nặng hay nhẹ?

Lãnh Huyết vẫn nằm trên mặt đất, hai mắt như hai đạo kiếm quang lạnh lẽo, tựa hồ đâm xuyên xương cốt hắn.

Hắn tận mắt chứng kiến Lãnh Huyết trúng mai phục, rơi vào lưới rồi phá lưới thoát ra!

Hắn tận mắt thấy Lãnh Huyết trúng tiêu, trúng kiếm, cũng thấy Lãnh Huyết xuất kiếm!

Hắn tận mắt thấy đầu tiên là Ngụy Minh Phi trúng kiếm mà chết, tiếp đó Mã Tứ Hải cũng chết, cuối cùng Hoàng Hỉ Sơn ngã xuống.

Hắn tận mắt thấy chúng từng người chết đi, lại không biết chúng làm sao chết.

Nhưng hắn không cách nào không tin vào mắt mình.

Hắn biết Lãnh Huyết đã bị thương, đợi hắn xuất kích.

Hắn biết đây là cơ hội tốt nhất để giết Lãnh Huyết.

Hắn biết khi kiếm hắn đánh đến, bản thân có thể chết trước.

Bởi vậy hắn cầm kiếm mà run rẩy, do dự chưa ra tay.

Chỉ là hắn không biết Lãnh Huyết căn bản vô lực xuất thủ.

Hắn không biết Lãnh Huyết vừa rồi chỉ là chờ chết.

Hắn không biết máu trên người Lãnh Huyết có hơn nửa là máu của chính y: một người mất nhiều máu như vậy khó mà duy trì.

Hắn càng không biết Lãnh Huyết hiện tại đang cố hồi phục một chút hơi thở.

Trên đời có một loại người, chỉ cần để hắn nghỉ ngơi bằng một hơi thở đó, hắn lại có thể đứng lên, đánh bại kẻ địch.

Đột nhiên Lãnh Huyết đứng dậy, khoe miệng đường như mỉm cười.

Y thở một hơi dài:

“Người không đánh?”

Âm Dương Vô Cực toàn thân run bắn, chưa kịp mở lời; Lãnh Huyết trầm trầm nói tiếp:

“Người không ra tay, ta phải ra tay vậy.”

Y lại nói:

“Một kẻ lúc thích hợp để ra tay lại không ra tay, sớm đã đáng chết rồi.”

Âm Dương Vô Cực căn bản nghe không rõ, nhưng hàn ý càng đậm, điên cuồng thốt:

“Người...”

Lãnh Huyết nói:

“Ta xuất thủ.”

Chữ “thủ” vừa ra khỏi miệng, hàn quang phát tiếng ong ong kéo dài, Lãnh Huyết đã xuất kích!

“Keng!”

Kiếm của Lãnh Huyết bị Âm Dương Vô Cực chặn lại.

Lãnh Huyết lạnh lùng hừ một tiếng, trường kiếm trượt theo kiếm của Âm Dương Vô Cực, đâm lệch sang bên!

Lãnh Huyết căn bản không cần thu kiếm.

Kiếm thứ nhất của y là vì kiếm thứ hai mà xuất: kiếm thứ hai lại vì kiếm thứ ba mà xuất: chiêu chiêu nối tiếp, chỉ loại trừ chiêu kiếm cuối cùng.

Chưa có ai tiếp được kiếm cuối cùng của Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết chưa bao giờ xuất quá một kiếm, khi kiếm thứ nhất đánh ra chính là mang theo toàn bộ công lực tu tập, nhất kích vô địch!

Dù Lãnh Huyết thân mang trọng thương, đối với kiếm thứ nhất mà nói kinh lực không hề chịu ảnh hưởng.

Người trên giang hồ đều biết Lãnh Huyết có bốn mươi chín chiêu kiếm, kiếm cuối cùng đương nhiên là đệ tứ thập cửu kiếm!

Năm năm trước, đại địch duy nhất có thể thoát khỏi truy sát của y, cũng đánh y trọng thương, nhưng lại không dám đến gần hạ độc thủ, chỉ vì Lãnh Huyết chuẩn bị đánh ra chiêu cuối cùng.

Cho nên kẻ đó bỏ chạy trước.

“Keng!”

Kiểm thứ hai không ngờ cũng bị chặn đứng.

Ánh mắt Lãnh Huyết thoáng qua một tia ngạc nhiên, kiếm thứ ba đánh ra!

Âm Dương Vô Cực thét lớn, kiếm của Lãnh Huyết đã xuyên qua ngực hắn, từ ngực hắn lại rút về.

“Không ngờ người có thể tiếp hai kiếm của ta!”

Âm Dương Vô Cực lúc này đã chết.

Âm Dương Vô Cực vốn có cơ hội giết Lãnh Huyết, hiện tại lại chết dưới kiếm của Lãnh Huyết.

Âm Dương Vô Cực không những có công lực cao hơn tám gã đã chết, trên giang hồ cũng rất có danh tiếng, bất quá trong mười ba gã, công lực hắn chỉ là hàng thứ năm.

Nếu không phải Lãnh Huyết bị thương, Âm Dương Vô Cực có lẽ chỉ tiếp được một kiếm của Lãnh Huyết mà thôi.

Người nọ vẫn đứng giữa rừng trúc và đại thụ.

Hắn giống như một quả núi.

Hắn bất chợt ngẩng đầu, một nhân ảnh phóng đến!

Gia Cát Hiền Đức.

Gia Cát Hiền Đức vái chào, chưa kịp nói, người nọ đã lạnh lùng nói:

“Lãnh Huyết chưa chết..”

Gia Cát Hiền Đức sững sờ, liền đáp:

“Phải.”

Người họ hừ lạnh:

“Nếu Lãnh Huyết không chết, Ngụy Minh Phi, Mã Tứ Hải, Hoàng Hỉ Sơn, Âm Dương Vô Cực đã chết.”

Gia Cát Hiền Đức ngăn người. Hắn vốn muốn báo cáo sự kiện, nhưng người nọ đều biết trước cả, chỉ biết đáp:

“Phải.”

Mắt người nọ lóe sáng tinh quang.

Miệng lưỡi mau lẹ của Gia Cát Hiền Đức, trước mặt người này, luôn luôn không có chỗ dùng.

Gia Cát Hiền Đức nói:

“Chính là như thế! Lãnh Huyết đã bị thương!”

Người nọ bất ngờ xoay người, Gia Cát Hiền Đức lại nói:

“Hơn nữa bị thương không nhẹ.”

Người nọ trầm ngâm một chút, nói:

“Như vậy đủ rồi.”

Tiếp đó nói:

“Phái Mạnh Hàng Lôi đi.”

Gia Cát Hiền Đức nói:

“Dạ.”

Người nọ lại bảo:

“Người bảo vệ ngân lượng, bất luận Mạnh lão tứ có giết được Lãnh Huyết hay không, rạng đông ngày mốt chúng ta sẽ ra khỏi rừng.”

Người đó lại ngẩng nhìn trời, chậm rãi thốt:

“Đêm nay sẽ có trận bão lớn.”

Đêm nay chính xác có một trận bão lớn.

Hơn nữa còn là một trận đấu cực kỳ kịch liệt.

Lãnh Huyết nghĩ, bản thân có thể sống sót trong trận kịch chiến không?

Mọi người đều muốn sinh tồn, muốn sinh tồn phải đánh bại mọi kẻ gây trở ngại đến sự sinh tồn của mình; nhưng mỗi người đều có thể đánh bại kẻ địch của mình hay không?

Y bị thương tổng cộng năm chỗ; bốn chỗ do ám khí, một chỗ còn lại nằm trên vai trái do kiếm làm bị thương.

Khi y phá vòng thoát ra, công lực toàn thân đều tập trung, ám khí có trúng nhưng xâm nhập đã bị nội lực đánh bật ra: bốn vết thương ấy tuy làm Lãnh Huyết đổ chút máu, nhưng vẫn không thể đánh gục y.

Nhưng cánh tay trái của y bị Mã Tứ Hải chém trúng: xuyên sâu da thịt năm phân, dài ba thốn, cho nên y rất đau nhức, khiến y nhất thời mất đi năng lực chiến đấu.

Lãnh Huyết buộc chặt các vết thương rồi đứng dậy.

Y biết đêm nay đến tảng sáng ngày mai nếu không truy sát những gã khác, đến ngày mốt chúng thoát khỏi cánh rừng thì không cách nào bắt được, việc truy bắt càng lúc càng khó.

Y biết đối thủ càng lúc càng mạnh.

Y biết đối phương chỉ còn bốn người.

4. Lục Đạo Thiểm Điện

Bão tố trong rừng quả nhiên khiến người sợ hãi.

Mưa chưa rơi, tiếng sấm đã nổ rền, thậm chí khiến lỗ tai người nghe phải đau nhức.

Sâu bộ đều im tiếng.

Không một tí gió.

Sét vừa chớp qua.

Mạnh Hàng Lô biết Lãnh Huyết rất nhanh sẽ đến, búa trong tay hắn càng nắm chặt.

oOo

Hắn chưa từng đợi ai, cũng không biết sợ kẻ nào.

Hôm nay hắn phải đợi người, nhân tình có vài phần bất an.

Cây cối khắp chốn tựa như quỷ ảnh trùng trùng.

Hắn đứng thẳng người, lòng bàn tay bắt đầu túa mồ hôi.

Hắn chờ đợi đến độ bắt đầu lo lắng.

Hắn đợi Lãnh Huyết.

Lại một tia chớp lóe sáng.

Khoảng khắc chớp giạt qua, vạn vật như ngưng đọng.

Lãnh Huyết chưa từng biết điện quang xám trắng trong rừng lại nhột nhột đến đáng sợ như vậy, tựa hồ ác ma đang mở to miệng muốn nuốt chửng tất cả.

Hắn bỗng nhiên dừng lại.

Bởi vì hắn cảm giác được luồng sát khí, hắn nghe được, nhìn thấy, cũng cảm giác ra!

Nhưng sát khí từ đâu tới?

Trán hắn lấm tấm mồ hôi.

Hắn hi vọng sẽ có một tia chớp nữa.

Chớp giạt.

Bỗng một tiếng sấm động vang rền.

Mạnh Hàng Lôi trong sát na ấy liếc thấy Lãnh Huyết: Hắn chưa bao giờ gặp mặt Lãnh Huyết, nhưng biết người này nhất định là Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết đứng trước mặt hắn, cách năm thước!

Lãnh Huyết trong sát na ấy cũng đồng thời thấy Mạnh Hàng Lôi.

Mạnh Hàng Lôi trước mặt y, cách năm thước.

Điện quang lóe lên rồi tắt.

Rừng rậm lại trở về bóng tối.

Mạnh Hàng Lôi và Lãnh Huyết vẫn đứng nguyên vị, không ai cử động.

Lãnh Huyết là một con sói, không cầm chắc chiến thắng, tuyệt không xuất thủ.

Mạnh Hàng Lôi là một con sư tử phần nộ, chuẩn bị tinh thần toàn lực xuất kích, một chiêu đánh ra tất kinh nhân.

oOo

Tia chớp thứ tư!

Tức thì hàn quang bạo xạ, tinh quang lóe sáng!

Phi phủ bổ ra, kiếm mới rời vỏ.

Búa lớn tạo ra âm thanh vù vù, cấp tốc bổ xuống!

Kiểm phát sau nhưng tới trước, nghênh đón phủ đầu.

Búa bị một kiếm đánh bật lại.

Ngay hiệp thứ nhất, Lãnh Huyết đã chiếm thượng phong.

Lãnh Huyết trong chớp mắt đâm ra ba kiếm!

“Đinh, đinh, đinh”!

Phương vị cả hai vốn đã thay đổi. Mạnh Hàng Lôi trở búa phá ba chiêu kiếm rồi ngừng công tập. Cánh rừng u tối đến độ không nhìn thấy bàn tay, cả hai đợi đạo điện quang thứ năm lóe lên, toàn lực đánh ra!

Hiệp hai, một công một thủ, không ai chiếm tiện nghi.

Song phương biết đã gặp địch thủ, đều đang đợi tia chớp thứ năm.

Hai người suy nghĩ như nhau, không ai cử động.

Đây là thời điểm trước lúc mưa bão hay là trước một trận đổ máu?

Lãnh Huyết lập tức suy nghĩ, y quên rằng búa của Mạnh Hàng Lôi chẳng những dễ công mà còn dễ thủ, búa dính liền thân như tấm khiên lớn; búa rời thân thì chém tới mãnh liệt, vô cùng giảo hoạt. Bản thân y muốn thắng thì phải xuất kiếm thật nhanh.

Mạnh Hàng Lôi cũng đang phản tỉnh. Hắn ban đầu quá xem thường khoai kiếm của Lãnh Huyết, tuyệt không nghĩ thanh kiếm mỏng manh của Lãnh Huyết có thể ẩn chứa sức lực đáng sợ như vậy, nên hiệp thứ nhất hắn thất bại. Hắn e ngại kiếm pháp quỷ dị mau lẹ của Lãnh Huyết; nhưng cần hắn thủ không công, cũng sẽ không thất bại.

Đạo diện quang thứ năm!

Kiếm và búa đồng thời xuất kích!

Lãnh Huyết công liên tiếp năm chiêu!

Mạnh Hàng Lôi cũng thủ liên tiếp!

Một công, một thủ, khắc chế lẫn nhau.

Năm kiếm của Lãnh Huyết đều bị đánh bật.

Đột ngột, Lãnh Huyết đâm xiên một kiếm!

Một kiếm này càng quỷ dị, hơn nữa so với những đường kiếm trước hoàn toàn không giống nhau.

Lãnh Huyết và Mạnh Hàng Lôi giao thủ chính chiêu, kiếm thứ mười do y khổ công nghĩ ra để khác chế Hàng Lôi Phi Phủ của

Lãnh Huyết sở dĩ có thể chiến vô bất bại, ngoại trừ tính kiên nhẫn và trí lực, công lực, còn bởi vì y không ngừng kiếm thảo(suy nghĩ lại mình để tìm khuyết điểm và sửa) bản thân.

Mạnh Hàng Lôi sửng sốt, kiếm của Lãnh Huyết đâm vào ngực hắn.

Một tiếng “đinh” vang lên trong đêm đen, trong ngực Mạnh Hàng Lôi lại có tiếng kim tiền vang lên. Lãnh Huyết ngẩn ra. Trước ngực Mạnh Hàng Lôi xuất hiện tinh quang!

Lãnh Huyết thông thường rất tin vào kiếm của mình: chỉ cần một kiếm có thể giết người, y tuyệt không dùng đến kiếm thứ hai.

Chỉ cần người đó xác thực trúng kiếm, tuyệt không thể còn sống.

Hiện tại kiếm của y đã đâm vào vị trí tâm mạch của Mạnh Hàng Lôi. Mạnh Hàng Lôi bỗng dưng có chút kinh ngạc và mừng rỡ, biểu tình vô cùng kì dị.

Lúc Lãnh Huyết ngẩn người không kịp thời thu hồi kiếm, Mạnh Hàng Lôi quát lên một tiếng kinh thiên động địa, cự phủ từ trên bổ xuống.

Búa chưa đến, thanh thế bức người kinh hãi!

Lãnh Huyết hoảng hốt, căn bản không kịp né tránh, choang một tiếng, trường kiếm giơ lên nghênh đón, đồng thời thân hình lui nhanh!

“Boong”, kiếm và búa gặp nhau.

Lãnh Huyết cảm thấy một cổ lực đạo cực lớn từ kiếm truyền lại, nếu không phải y mượn thế thoái lui, e rằng đã bị trọng thương, nhưng không phải vô sự, y cảm giác hai vết thương đã bung miệng, máu chảy ra.

Y buộc phải tốc chiến tốc quyết, bởi vì y muốn chữa lại tình lực đối phó địch nhân lợi hại hơn.

Chỉ là hiệp này Lãnh Huyết đã rơi vào thế hạ phong.

Y nguyên rửa mình đã sơ sót.

Tình hình thế này, bất cứ sơ sót nào cũng đủ để tử vong!

Mạnh Hàng Lôi ngoại hiệu Thiết Giáp Sách Mệnh Phủ, hai chữ Thiết Giáp là bởi vì hắn mặc một bộ Hồn Nguyên Bảo Giáp, đao thương bất nhập.

Kiểm của y chính là đâm phải bảo giáp của Mạnh Hàng Lôi.

Giao thủ mười kiếm, một chút tiện nghi cũng không chiếm được là chuyện cơ hồ y chưa từng gặp phải.

Hiệp thứ ba vừa rồi, phương vị hai người lại thay đổi, song phương lại không dám tùy tiện xuất chiêu.

Bọn họ đợi tia chớp thứ sáu.

Lãnh Huyết chợt thấy y phục ẩm ướt, nguyên là mưa lớn đã trút xuống; y đã không phân biệt được là mồ hôi hay nước mưa!

Y hơi thở dốc, phát hiện đối phương cũng thở dốc.

Không khí dần khẩn trương, áp lực chung quanh càng nặng. Bọn họ cũng dần dần thở gấp; tiếng mưa tấu lên thứ âm nhạc của sinh mạng đang vùng vẫy.

Lãnh Huyết biết hiệp đấu này tất phải phân thắng bại: không phải sống, tức là chết!

Đạo diện quang thứ sáu đâu?

Toàn bộ tinh thần họ đều trông đợi, không dám lơ đãng chốc nào, cũng không dám có cử động vô ích.

Tay Lãnh Huyết càng nắm vững.

Mạnh Hàng Lôi ẩn chứa tiểu dung.

Đạo diện quang thứ sáu đâu?

Bất ngờ, diện quang lóe sáng, tựa như lời tuyên phán của tử thần.

Kiểm quang chớp động. Lãnh Huyết công kích hai chiêu, nhằm vào mặt và yết hầu Mạnh Hàng Lôi.

Mạnh Hàng Lôi kêu thét, cự phủ ngăn chặn 2 chiêu, thuận đà tiếp cận, đang muốn phản kích, đột nhiên kiếm quang lại hiện:

Một kiếm này đâm tới trước ngực Mạnh Hàng Lôi!

Chẳng lẽ Lãnh Huyết không biết trên thân hắn có Hồn Nguyên Bảo Giáp sao?

Mạnh Hàng Lôi chuyển công thành thủ, chỉ cần Lãnh Huyết biến chiêu, búa của hắn liền kịp thời phòng thủ, nếu Lãnh Huyết thực đâm vào ngực, hắn cũng kịp thời chặt phăng tay phải của Lãnh Huyết!

Một kiếm này đích xác đâm vào ngực Mạnh Hàng Lôi: Mạnh Hàng Lôi hét lớn, hữu thủ phóng ra chặt đứt tay phải của Lãnh Huyết!

Đương lúc kiếm Lãnh Huyết đâm tới, chưa kịp thu hồi, búa của hắn nhất định có thể chặt được tay Lãnh Huyết!

Chỉ là Lãnh Huyết căn bản không thu kiếm!

“Đình!”

Kiểm đâm vào ngực Mạnh Hàng Lôi, tia lửa bắn tứ phía, Mạnh Hàng Lôi bỗng nhiên sắc mặt đại biến, liền lùi bốn bước.

Bởi vì Lãnh Huyết tịnh không muốn xuyên kiếm vào da thịt hắn, chỉ là đem nội lực truyền vào mũi kiếm: Kiếm đó đánh trúng ngực Mạnh Hàng Lôi, phân nửa nội lực bị Hồn Nguyên Bảo giáp hóa giải, một nửa còn lại xuyên qua kim giáp, đánh trúng ngực Mạnh Hàng Lôi.

Dù Mạnh Hàng Lôi công lực thâm hậu cũng khó tránh bị trúng thương, lão đảo bước lui.

Mạnh Hàng Lôi tức thì biết bị trúng kế! Nếu bản thân hắn không có Hồn Nguyên Bảo Giáp có lẽ không dễ người dễ dàng đánh vào giữa ngực, trái lại sẽ an toàn hơn.

Bởi vì hắn lùi bốn bước, chiêu búa tự nhiên bỏ vào khoảng không, đang lúc hắn chưa kịp thu búa, xoẹt xoẹt ba tiếng, Lãnh Huyết lại xuất ba kiếm!

Thời khắc này Mạnh Hàng Lôi mở rộng trước ngực, mà Lãnh Huyết xuất kiếm cực nhanh khiến hắn căn bản không kịp tránh né: ba kiếm đều trúng.

Sắc mặt Mạnh Hàng Lôi đột nhiên trắng bệch, miệng mở lớn mà không kêu được nửa tiếng, ba kiếm này đã chấn động nội tạng hắn, sự đau đớn khó mà hình dung.

Lãnh Huyết không nhìn, tung tiếp hai kiếm!

Cả thân người Mạnh Hàng Lôi rơi vào thân cây nằm phía sau cách ba thước, miệng phun máu.

Máu tươi.

Lúc này, búa đã thu hồi.

Nhưng hắn không còn sức lực phát bất cứ chiêu nào.

Năm kiếm đã đủ khiến hắn bị nội thương nghiêm trọng.

Hắn ôm ngực thở dốc, phát hiện Lãnh Huyết đang lặng lẽ nhìn hắn.

“Người muốn tự sát hay để ta giết?”

Lãnh Huyết không thích cho được nhân lựa chọn thứ ba.

Bởi vì lựa chọn thứ ba thường là muốn lấy mạng y.

Địch nhân của Lãnh Huyết chỉ còn lại ba người.

Y dùng mười tám chiêu đánh bại Mạnh Hàng Lôi.

Y không cảm thấy cao hứng.

Y có tổng cộng bốn mươi chín chiêu thức, mà địch thủ chân chính còn chưa xuất hiện.

Bên trái là trúc, bên phải là rừng.

Mưa qua rồi bầu trời trong sáng, đang là rạng đông, rừng lá nhỏ từng giọt nước trong vắt, bụi đã trúc chột có một hai tiếng chim.

Bùn trên mặt đất in hai dấu chân.

Bên cạnh hai dấu chân lại xuất hiện một đôi chân.

Lãnh Huyết đứng đó.

Nhìn thấy dấu chân, huyết dịch y sục sôi, tay cũng nắm chặt.

Đây chính là dấu chân cừu nhân của y.

Cừu nhân của y chính ngộ hôm qua đã đứng ở đây, hơn nữa còn đứng một lúc lâu.

Hôm nay phải là ngày truy sát cuối cùng.

Bỗng dưng y nhú mày, lạnh giọng thốt:

“Người nên ra đây.”

Trong rừng phát ra tiếng cười khê, tựa như tiếng hoàng oanh ngày xuân;

“Ta đã bước ra rồi.”

Lãnh Huyết bất ngờ xoay người, song nhãn như hai thanh đao, nói:

“Sách Mệnh Nương Nương Bạch Kiêu Kiêu.”

Bạch Kiêu Kiêu vận y phục trắng, chẳng những đẹp mà còn thanh tú khả ái, tựa như khuê nữ con nhà có gia giáo. Nàng bỗng một con tiểu hắc miêu đang say ngủ, nụ cười cực quyến rũ, thậm chí có chút cảm giác yếu đuối đến độ gió thổi cũng lay động.

Bởi thế không ít kẻ sinh lòng trắc ẩn. Nhưng chỉ cần người không nhẫn tâm xuống tay, nàng liền phải hạ độc thủ.

Đáng tiếc nàng gặp phải Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết nhìn thẳng vào mắt nàng, giống như nhìn độc xà, lạnh lùng thốt:

“Quả nhiên là người.”

Bạch Kiều Kiều cười thốt:

“Là ta thì thế nào? Người muốn ăn sống ta hả?”

Bỗng nàng cười khúc khích:

“Người xem người kia: nhìn ta trờng trờng thế này...”

Song nhãn Lãnh Huyết lạnh lẽo vô tình:

“Người bỏ kiểu nói đó đi.”

Bạch Kiều Kiều che miệng khom lưng cười:

“Người đấy, hôm nay làm sao thế? Nóng nảy như vậy? Ta giúp người mát mẻ một chút.”

Đột nhiên nàng bước tới mấy bước, rút ra chiếc khăn lụa màu hồng nhạt, ánh mắt quan hoài:

“Người bệnh rồi? Trán có mồ hôi này, để ta lau cho.”

Lãnh Huyết nhìn chằm chằm tay nàng, mục quang liền di động xuống chân nàng, nói:

“Đứng lại.”

Sắc mặt Bạch Kiều Kiều không hề thay đổi, vẫn cười nói:

“Ta thích nhất loại nam nhân trong lòng không loạn. Ta bước lên vài bước, xem người làm thế nào? Ta không sợ người ăn thịt ta đâu!”

Lúm đồng tiền của Bạch Kiều Kiều có thể nói phong tình dụ hoặc không miêu tả được thành lời. Đáng tiếc nàng gặp phải Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết bất chợt cũng cười, Bạch Kiều Kiều thực sự tiến thêm vài bước. Lãnh Huyết cười một cách tàn nhẫn:

“Người lại tiến vài bước nữa, xem ta có thể hay không thể nuốt chửng người.”

Sắc diện Bạch Kiều Kiều thoáng đổi, liền cười bảo:

“Ta tin người không dám giết ta.”

Nói rồi, nàng ta thực bước tới.

Lãnh Huyết chăm chăm vào đôi chân nàng, đột nhiên thốt:

“Ta dám giết người!”

Kiểm quang chớp động, hướng tới Bạch Kiều Kiều.

Kiểm xuất như điện, không chút dung tình.

Sắc mặt Bạch Kiều Kiều biến đổi, thân hình bay lên. Kiếm của Lãnh Huyết rơi vào khoảng không. Một lọn tóc của Bạch Kiều Kiều bị cắt đứt.

Bạch Kiều Kiều nét mặt trắng bệch, nghiêng răng thốt:

“Người, được lắm.”

Bỗng nhiên mười đầu ngón tay nàng vận lực, mang con hắc miêu còn sống trong tay bóp nát thành tương

Tiểu hắc miêu không kịp kêu một tiếng, đã chết trong tay chủ nhân. Dùng thủ pháp tàn nhẫn bóp chết con mèo do mình nuôi dưỡng, ngay cả trong hắc đạo cũng không có mấy người, huống hồ Bạch Kiêu Kiêu là nữ nhân.

Bạch Kiêu Kiêu cười lạnh:

“Đón lấy!”

Tay vung ra, thi thể con mèo bay đến!

Tử thi con mèo lẫn máu bắn vào Lãnh Huyết.

Xác thịt và máu tươi của nó đều có kịch độc.

Mèo không phải độc vật, máu cũng không độc.

Chỉ là từng qua bàn tay thanh tú của Bạch Kiêu Kiêu liền tẩm đầy kịch độc.

Miêu thi muốn tránh không khó, chỉ có máu của nó bay khắp nơi, không thể dùng kiếm ngăn chặn, lại không cách né tránh

Nhưng Lãnh Huyết chỉ cần nghiêng người đã tránh thoát.

Đồng thời y một lúc đánh ra bảy kiếm chiêu!

Bạch Kiêu Kiêu phi thân thối lui.

Bảy chiêu đều rơi vào khoảng không.

Bạch Kiêu Kiêu bắt đầu thở gấp. Lãnh Huyết cùng hô hấp trầm trọng.

Bạch Kiêu Kiêu bỗng nhiên kiêu mị cười:

“Với kiếm pháp này, ta tự nhiên đánh không lại ngươi; với khinh công này, ngươi tự nhiên đâm không trúng ta; chúng ta hợp tác, ngươi thấy thế nào?”

Lãnh Huyết giống một cây thiết trụ, giọng y lạnh lẽo:

“Kiếm pháp của ta tự nhiên có thể giết ngươi; khinh công của ngươi tuyệt không thoát khỏi bốn mươi tám kiếm. Chúng ta căn bản không cần hợp tác, bởi vì ngươi phải chết.”

Nói vừa xong, kiếm lướt tới, vừa nhanh vừa chuẩn.

Thân hình Bạch Kiêu Kiêu chuyển động, tránh được một kiếm, không biết làm thế nào trong tay đã có mấy con hoa xà. Tay ả cầm đuôi rắn, huy động thân rắn hướng về phía Lãnh Huyết.

Đây là độc xà, đang mở to cái miệng đỏ lòm, rít gió lướt tới!

Chỉ là đi được nửa đường, trước mặt Bạch Kiêu Kiêu hiện lên hai đạo hàn quang, cảm giác tay nhẹ hẫng. Bạch Kiêu Kiêu định thần nhìn lại, tay chỉ nắm được một đoạn đuôi của hai con rắn, đầu rắn đã bị cắt mất rồi!

Bạch Kiêu Kiêu vừa kinh vừa giận, hai tay cầm đuôi rắn ném đi, phi thân lao lên, vừa vặn né tránh một kiếm!

Bạch Kiêu Kiêu không dừng lại, thân hình nhu nhuyển lướt trên mặt đất hơn trượng, liên tiếp tránh được bốn kiếm.

Bạch Kiêu Kiêu thở càng gấp.

Ả cũng đến lúc mệt mỏi.

Đôi chân của ả căn bản không thể trụ nổi, bởi vì chân vừa chạm đất, thân hình chưa tung lên, sau lưng liền bị kiếm đâm xuyên qua!

Khinh công Lãnh Huyết chỉ kém ả một bậc, kiếm của Lãnh Huyết thủy chung cách ả không quá ba tấc.

Tam thốn!

Ả cảm giác hàn kiếm đã xuyên vào xương cốt.

“Ti!”

Ả lại tránh được một kiếm nữa.

Đến hiện tại, ả đã né tránh được mười bảy kiếm của Lãnh Huyết.

Hồ hấp của Lãnh Huyết càng trầm trọng hơn.

Y cũng đến lúc thấm mệt.

Y không hề dừng lại, phát ngay kiếm thứ mười tám.

Rừng rậm yên tĩnh, một sự yên lặng chết chóc.

Một con khỉ lông vàng từ trên cây trượt xuống, tứ bề không còn sinh vật nào, nhanh chóng bới đồng lá dày trên đất, một con thảo long (1) liền bị nó tóm được.

Nó hiếu kì nhìn xem thứ gì đang ngo ngoáy trên tay nó.

Đột nhiên nó quay đầu, sợ đến độ quên cả con vật bị nó bắt, liền tức tốc trèo lên cây.

Qua hồi lâu, nó mới dám từ tán lá thò đầu nhìn xuống. Bộ não bé nhỏ của nó vĩnh viễn không biết được người nọ làm thế nào mà đến, tại sao không phát xuất một chút tiếng động sau lưng nó.

Người nọ chưa đi, vẫn đứng đó.

Người nọ tựa hồ một tảng đá lớn.

Người nọ đột nhiên lạnh lùng lên tiếng:

“Lão nhị, lão tam nếu bất hạnh, trưa nay ngươi ứng chiến với Lãnh Huyết.”

Lại có một thanh âm đáp lời:

“Còn người?”

Kim tơ hầu lại nhảy dựng lên, sao lại tới một người nữa?

Người nọ trầm mặc một hồi:

“Ngươi chết rồi, đến ta.”

Người thứ hai điềm tĩnh hỏi:

“Người xem đệ có thể sống không? Còn người thế nào?”

Người nọ lạnh lùng:

“Ngươi có năm phần sinh cơ. Vô luận ngươi sống hay không, đều là một trận huyết chiến. Ta có tám phần cơ hội.”

Người còn lại vẫn bình tĩnh hỏi:

“Hợp lực hai ta thì sao?”

Người nọ đáp từng chữ:

“Lãnh Huyết phải chết.”

Thanh âm người thứ hai không còn điềm tĩnh nữa:

“Vậy vì sao người không chịu liên kết đối phó hần? Vì sao muốn phân tán chúng ta để từng người đi giết hần rồi bị hần lần lượt giết? Vì sao người muốn ra tay cuối cùng? Vì sao chỉ nắm được tám phần? Vì sao?”

Người nọ không nói tiếng nào.

Người thứ hai đột nhiên dừng lời, chợt lẩm bầm:

“Ta biết rồi, biết rõ rồi, ta đã hiểu, hiểu rõ rồi...”

Người nọ đợi hần nói thêm bảy tám lần nữa mới lạnh lùng thốt:

“Người hiểu cũng được, không hiểu cũng tốt, trận chiến giữa ngươi và Lãnh Huyết, vô luận trốn thế nào, trước đêm nay hần nhất định tìm được ngươi. Bởi vậy tốt hơn cả ngươi nên tìm hần.”

Dừng một chút, người nọ tiếp:

“Hiền Đức, một người hưởng so với nhiều người chia ra thì khác nhiều lắm, ngươi phải sớm hiểu.”

Lời vừa dứt, người cũng biến mất.

Người kia vẫn đứng đó, mồ hôi đầm đìa; bỗng nhiên phát ra tiếng rên, trong mắt tràn đầy sợ hãi và phần nộ...

Gia Cát Hiền Đức

Kiểm thứ mười tám vẫn đánh không trúng.

Lãnh huyết vẫn mừng thầm, kiếm phong chỉ cách Bạch Kiều Kiều hai tấc!

Chỉ hai tấc!

Bạch Kiều Kiều chân động, phát ra âm thanh kiều mị, bất ngờ rút kiếm, trở tay đâm ra!

Kiểm nhẹ nhưng kiếm quang nhanh.

“Keng!”

Bạch Kiều Kiều thấy tay trống rỗng, tiểu kiếm đã bị kiếm của Lãnh Huyết đánh bật!

Nhân lúc ả kinh ngạc, Lãnh Huyết lại đánh ra bốn chiêu!

Bạch Kiều Kiều lại nghiêng người né tránh!

Chỉ là mũi kiếm cách da thịt đúng một tấc!

Kiểm phong đã thấu qua xương!

Xoạt, Lãnh Huyết phát chiêu kiếm thứ hai mươi bốn!

Bất chợt thân hình Bạch Kiều Kiều cúi thấp!

Kiểm của Lãnh Huyết đánh không trúng, thân người nhất thời mất trọng tâm, vẫn lao về phía trước!

Lúc y trượt người về trước, Bạch Kiều Kiều đã xoay mình đứng sau lưng y, xoẹt xoẹt, ba mảnh móng tay bay tới.

Lãnh Huyết một chiêu không trúng, tâm thần phát hoảng, thân người theo đó rùn thấp.

Lúc này móng tay của Bạch Kiều Kiều đã phóng đến!

Lãnh Huyết chân đạp trên đất, lập tức vặn thân, đề phòng vặn biến!

Ba mảnh móng tay vốn hướng vào lưng Lãnh Huyết, y xoay thân lại thì trở thành bị công kích trước ngực.

Lãnh Huyết xoay người thì thấy bạch quang liên tiếp lóe lên, lòng biết không ổn, đâm ra một kiếm, đánh bay một mảnh móng tay.

Còn hai mảnh nữa nhất tề tiến nhập lồng ngực Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết kêu lên, thân người ngã ra.

Bạch Kiều Kiều cực kì cuồng vọng bật cười:

“Ha ha ha... ngươi cuối cùng bại dưới tay ta... Ngươi đã bại trong tay ta ... Ha ha ha...”

Bạch Kiều Kiều biết rằng ba mảnh móng tay của ả chứa kịch độc, đủ để khiến ba con voi lớn tuyệt khí vong mạng! Vô công Lân Huyết dù cao nhưng vẫn là con người! Người nào trúng một mảnh móng tay tuyệt không thể sống!

Bởi vậy ả gập bụng mà cười.

Lân Huyết bất thần đứng dậy.

Ả liền ngừng cười, tay vẫn còn ôm bụng, bộ dạng như là nhìn thấy ma quỷ!

Lân Huyết xuất kiếm!

Kiểm thứ hai mươi sáu.

Kiểm tiến nhập trước ngực Bạch Kiều Kiều.

Máu theo thân kiếm nhỏ xuống.

Hai mắt Bạch Kiều Kiều tràn đầy vẻ khinh khủng và khó tin.

Lân Huyết xé vạt áo trước, cần thần cỡi xuống một thứ gì giống áo lót không may bằng vải, bên trên còn đính móng tay, lấp loáng tử lam sắc.

Bạch Kiều Kiều dường như buông tiếng thở dài, cuối cùng đã chết.

Ít nhất ả chết cũng minh bạch.

Đoạt Mệnh Phi Giáp của ả trúng phải ai người đó sẽ nhất định không thể sống.

Nhưng móng tay ả ghim vào bảo giáp trước ngực Lân Huyết, không trúng da thịt y.

Ả cao hứng quá sớm, Lân Huyết giả chết cũng quá giống.

Ả trước khi chết không ngăn được tiếng thở dài.

Lân Huyết cũng thở dài.

Hỗn Nguyên Bảo Giáp chính là lấy từ trên thân Mạnh Hàng Lôi, không nhờ nó, chỉ ít y không thể giết Bạch Kiều Kiều bằng kiếm thứ hai mươi sáu.

Đoạt Mệnh Phi Giáp kịch động đã cắm đầy trên giáp, không thể dùng được nữa.

Y bỏ Hỗn Nguyên Bảo Giáp xuống đất, nhìn nó mà thở dài; Mạnh Hàng Lôi không biết đã giết bao nhiêu người mới có được nó!

Y phát hiện mặt trời đã lên cao.

Xế chiều sẽ có một trận huyết chiến.

Địch nhân chỉ còn lại hai.

(1) tắc kè có màu xanh của lá cây)

5. Tứ Thập Cửu Kiếm

Y đã mệt mỏi.

Năm ngày bốn đêm truy đuổi và ác đấu, dẫu là người sắt cũng phải ngã gục.

Lân Huyết tuy so với người được đúc từ sắt còn kiên cường hơn, nhưng dù sao cũng có chút mỏi mệt.

Địch nhân kế tiếp sẽ như thế nào?

Lân Huyết bước trên thảm cỏ cao cao.

Địch nhân kế tiếp nhất định càng khó đối phó, càng phải hao phí tinh lực.

Thân hình Lãnh Huyết đã mất hút vào bụi cỏ cao.

Kẻ địch kẻ đó nữa là ai? Hắn là cừu nhân.

Lãnh Huyết lấy tay gạt đám cỏ tranh, không dám hao phí một phần lực nào.

Đối phó kẻ địch kế tiếp, y càng phải tốc chiến tốc quyết, bảo lưu tinh lực đối phó địch nhân cuối cùng, thậm chí tiên phát chế nhân, đi ám toán hắn!

(Trước mặt và sau lưng đều là lớp lớp cỏ tranh cao lớn, trùng điệp.)

Không thể cho địch nhân có cơ hội xuất thủ trước.

(Lãnh Huyết dùng tay gạt đám cỏ cao trước mặt.)

Bỗng nhiên, Lãnh Huyết thoáng thấy chỗ đám cỏ phân ra có người.

Người đó đứng trên đồng cỏ, không ngờ y không phát hiện.

(Người đó tựa hồ đợi y rất lâu.)

Lãnh Huyết ngạc nhiên, người đó cười.

Tinh quang chớp động!

Lãnh Huyết không ngờ lại để địch nhân xuất thủ trước.

Lãnh Huyết càng không ngờ người bị ám toán chính là bản thân y.

Người đó xuất thủ cực nhanh, trước nay chưa từng thấy qua!

Tinh quang lóe lên, Lãnh Huyết ngay cả gạt kiếm cũng không kịp.

Người đó lúc xuất kiếm còn mang theo nét mặt tươi cười nhã nhặn.

Gia Cát Hiền Đức

Gia Cát Hiền Đức trong võ lâm được xưng là “hắc đạo đệ nhất nhân”; trên giang hồ lại có ngoại hiệu “hắc đạo đệ nhất đao”.

Đao của hắn so với đao người bình thường thì ngắn hơn, linh hoạt hơn, cũng nhanh hơn.

Lãnh Huyết lần đầu biết như thế nào là khoái đao.

Lãnh Huyết cũng lần đầu biết, không ngờ có người sử đao nhanh và chuẩn như y sử kiếm.

Lãnh Huyết cũng lần đầu phát hiện, cái chết cách y rất gần.

Lãnh Huyết đột ngột bay ra sau.

Vô số tiếng cỏ tranh phá không rít lên, hướng từ phía sau Lãnh Huyết bay tới!

Đồng thời y phát giác trước ngực lạnh lạnh.

Thân hình y vẫn bay tới, quyết liệt thoát khỏi đám cỏ. Y vừa rời bụi cỏ, người y bất chợt lặn dưới đất, lập tức phi thân đứng dậy: kiếm nằm trong tay!

Y giương mắt nhìn, Gia Cát Hiền Đức đang đứng trước y, đứng đó mà cười, tay cầm đao

Lãnh Huyết phát hiện trước ngực đã trúng đao: đao chém không sâu, những cả vùng ngực đã thấm đẫm máu đỏ. Y không biết bản thân bị thương nặng bao nhiêu, chỉ là y cầm kiếm càng ổn định hơn.

Hai mắt Gia Cát Hiền Đức nhìn thẳng y, cười nói:

“Thân thủ nhanh lắm.”

Lãnh Huyết lạnh lùng:

“Thân thủ không nhanh, tránh không được một đao của ngươi.”

Gia Cát Hiền Đức vẫn hàm chứa nụ cười hòa nhã:

“Hai ta có điểm giống nhau: người có bốn mươi chín kiếm chiêu, ta có bốn mươi chín chiêu đao; chưa người nào được người dùng đến kiếm cuối cùng, cũng chưa kẻ nào buộc ta xuất chiêu đao cuối cùng.”

Lãnh Huyết đột nhiên bật ra một câu:

“Hắn, vì sao không giúp người?”

Gia Cát Hiền Đức thu lại nụ cười, không đáp.

Lãnh Huyết dĩ nhiên cũng cười:

“Người một mình ứng chiến, phải không?”

Gia Cát Hiền Đức chợt cười, đột ngột xuất đao!

Lãnh Huyết được gọi là sát thủ vô tình, nói giết liền giết, chỉ là nụ cười của Gia Cát Hiền Đức càng chứa đao, cả một chữ sát cũng không nói.

Lãnh Huyết sai lầm một lần, tuyệt không phạm đến lần thứ hai.

Nụ cười trên mặt Gia Cát Hiền Đức vừa hiện, kiếm của y đã xuất!

“Keng!” , đao kiếm giao nhau.

Lãnh Huyết thét lớn, áp sát, công liền mười hai chiêu!

Gia Cát Hiền Đức liên tiếp thủ mười hai đao. Lãnh Huyết đánh mười hai kiếm, kiếm thế vừa dừng, Gia Cát Hiền Đức lập tức từng bước tranh công, trong sát na xuất mười sáu đao.

Lãnh Huyết vững vàng tiếp mười sáu chiêu đao.

Đột nhiên hai tiếng thét lớn vang lên, hai người lao vào không trung, đao quan kiếm ảnh tương giao, không biết đã công thủ bao nhiêu đao, bao nhiêu kiếm!

Cả hai đồng thời tiếp đất.

Gia Cát Hiền Đức vẫn duy trì nụ cười, song nhãn như đao hướng về Lãnh Huyết.

Ngực và bụng Gia Cát Hiền Đức đã có máu chảy ra, trong nháy mắt đã thấm ướt áo.

Lãnh Huyết đứng sừng sững, song nhãn tựa kiếm chiếu xạ về phía Gia Cát Hiền Đức.

Trừ một đao Lãnh Huyết đã trúng từ trước, tiểu phúc cũng trúng đao, thương thế so với trước còn nặng hơn, hơn nữa năm vết thương cũ thì có bốn chỗ bụng miệng.

Hai người đau đến toát mồ hôi lạnh, vẫn đứng yên bất động.

Giọng Lãnh Huyết lạnh lẽo:

“Người không phải địch thủ của ta, người tổng cộng xuất bốn mươi lăm đao rồi.”

Gia Cát Hiền Đức cười nói:

“Ta thực không phải địch thủ của người; người chỉ xuất ba mươi bảy kiếm. Nhưng người so với ta bị thương nặng hơn: huống hồ”, hắn lại cười cười: “Ta còn một đao cuối, Ngọc Thạch Câu Phần (1) .”

Lãnh Huyết trừng mắt nhìn hắn, gần từng tiếng:

“Ta có thể khiến người dùng đến đao cuối cùng, người không không buộc được ta động đến kiếm cuối. Tuyệt đối không.”

Gia Cát Hiền Đức cười lớn:

“Nói hay lắm.”

Đao quang lóe sáng, phá không đánh tới.

Trường kiếm của Lãnh Huyết rung lên, lưỡng kiếm đánh bật một đao của Gia Cát Hiền Đức. Gia Cát Hiền Đức cười lạnh, bắt thần bổ thêm hai đao.

Lãnh Huyết đồng thời đâm tới một kiếm!

Nhân ảnh chợt tách ra. Lãnh Huyết cảm thấy hai tay tả hữu đều tê dại, cơ hồ cả kiếm cũng cầm không vững, thoáng chốc y đã thấy hai cánh tay đầy máu.

Gia Cát Hiền Đức trừng trừng nhìn Lãnh Huyết:

“Đây là đao cuối cùng của ta.”

Kiểm thứ bốn mươi bảy của Lãnh Huyết bất ngờ nhanh như chớp xuất ra.

Gia Cát Hiền Đức quát lớn, thế đao bao trùm trời đất, cuộn cuộn bay tới.

Kiểm Lãnh Huyết dù đến trước, nhưng công được một chiêu, kiếm đã bị gãy: Lãnh Huyết không để ý, tức thời công xuất chiêu thứ bốn mươi tám!

Đao của Gia Cát Hiền Đức và kiếm thứ bốn mươi tám giao nhau, hơi khựng lại, chỉ là lực đạo của chiêu đao chẳng những không giảm mà thanh thế càng kinh nhân. Hắn thấy kiếm của Lãnh Huyết đã gãy, không khỏi mừng rỡ. Nhưng hắn không hề nghĩ Lãnh Huyết dùng đoạn kiếm thi triển chiêu thứ bốn mươi tám tinh diệu như vậy, hiểm hóc và mau lẹ.

Hắn không ngờ chiêu thứ bốn mươi tám của Lãnh Huyết là chiêu thức của một thanh kiếm đã gãy.

Một cao thủ kiếm đạo như Lãnh Huyết thì thanh kiếm sử dụng vốn phải là một thanh hảo kiếm nhất đẳng, nhưng kiếm trên tay Lãnh Huyết trừ sắc bén và mỏng thì không còn điểm tốt nào. Có điều người khác không ngờ rằng đây mới là ưu điểm cực lớn của một thanh kiếm không có gì tốt: dễ gãy!

Giới hạn của kiếm thứ bốn mươi bảy vừa nhanh vừa mạnh chính là, một kiếm xuất ra, nếu bị đón đỡ, thân kiếm ắt gãy; địch nhân dù tránh được, kiếm lập tức tự chấn gãy thân kiếm, thi triển chiêu thức thứ bốn mươi tám.

Bởi vậy không có bao nhiêu người khả năng buộc Lãnh Huyết dụng chiêu thứ bốn mươi chín, dù có may mắn tránh được cũng khó tránh chuyện bị chết bởi kiếm thứ bốn mươi tám.

Ngay cả Gia Cát Hiền Đức cũng không nghĩ đến.

Đại địch năm năm trước của Lãnh Huyết đã phá được kiếm thứ bốn mươi tám.

Nhưng kẻ đó cuối cùng đã bỏ chạy lúc Lãnh Huyết chuẩn bị thi triển kiếm thứ bốn mươi chín.

Lãnh Huyết bị gãy kiếm, Gia Cát Hiền Đức trái lại sớm cao hứng, dễ dàng buộc Lãnh Huyết thi triển tuyệt chiêu.

Lãnh Huyết lúc chưa gãy kiếm đã không đáng sợ như lời đồn.

Đáng tiếc đao thứ bốn mươi chín của Gia Cát Hiền Đức thi triển một nửa, đoạn kiếm của Lãnh Huyết đã xuyên qua yết hầu hắn.

Đao cuối cùng của Gia Cát Hiền Đức không hạ xuống được nữa.

Cổ họng hắn khực khặc mấy tiếng, hắn chết bởi kiếm thứ bốn mươi tám: chiêu cuối cùng của Lãnh Huyết chưa xuất, hắn thật chết không nhắm mắt.

Ánh mắt hắn trừng trừng nhìn Lãnh Huyết, tràn ngập sự kinh khủng lẫn thống khổ.

Lãnh Huyết rút kiếm, máu của Gia Cát Hiền Đức phun đầy người y. Lãnh Huyết viết chỗ kiếm gãy, lạnh lùng thốt:

“Kiếm cuối cùng, ta dành cho hắn!”

Nhân tình Gia Cát Hiền Đức tựa đao xuyên thấu Lãnh Huyết, bắt chợt khóe miệng lộ ra nụ cười quỷ dị, sau đó mới đổ gục xuống.

Gia Cát Hiền Đức chết rồi!

Hắn trước khi chết còn nhìn Lãnh Huyết, tựa hồ nhìn xuyên qua thân thể y. Nụ cười quái dị của hắn khiến Lãnh Huyết không lạnh mà tự run.

Thương tích của Lãnh Huyết đau đớn vô cùng, tự biết không thể tái chiến.

Nhưng y chưa bao giờ chạy trốn.

Lãnh Huyết đột ngột quay đầu.

Quả nhiên có người.

Người đó như là vẫn luôn đứng sau lưng y, tựa một tòa nham thạch.

Bất luận là Mạnh Hàng Lô, Bạch Kiều Kiều, thậm chí Gia Cát Hiền Đức, so với thân phận kẻ này mà nói, thực giống hòn đá so với trần châu. Kẻ này vô công đáng sợ, thậm chí trước nay không người nào khả năng đối địch với hắn, kẻ này lòng dạ càng hiểm độc, dám bảo tuyệt vô cận hữu (2).

Lãnh Huyết vừa nhìn thấy kẻ đó, máu tự động sôi lên, nhãn tinh phát xuất quang mang tựa hồ thanh kiếm đang rực lửa đỏ, tay càng nắm chặt.

Cừu nhân!

Hắn luôn luôn tới đúng lúc.

Lãnh Huyết ngay cả đứng cũng không vững, nhưng tay cầm kiếm vẫn kiên định dị thường. Bởi vì chân không vững nhiều lắm là ngã, kiếm cầm không chắc liền mất mạng.

Cả đời Lãnh Huyết không biết ngã bao nhiêu lần, vẫn có thể đứng dậy. Nhưng người người đều chỉ có một mạng, Lãnh Huyết cũng không ngoại lệ.

Y cho dù không bị thương, cơ hội nằng kẻ đó chỉ có hai phần: huống hồ hôm nay cả người y đầy máu, truy sát năm ngày bốn đêm đã khiến y tiêu tốn quá nhiều tinh lực.

Kẻ đó lại luôn luôn đến rất đúng lúc.

Hắn nhìn thẳng vào thân thể đầy máu của Lãnh Huyết cùng với đôi tay vững chãi. Trên người hắn, một thanh đao hay kiếm cũng không có.

Hắn đến vào dịp tốt nhất; hắn chưa từng bỏ qua cơ hội nào; hắn có điểm tương đồng với Lãnh Huyết: lúc không cần nghỉ ngơi tuyệt không nghỉ ngơi, không cần xuất thủ tuyệt không xuất thủ, đã xuất thủ thì một chiêu lấy mạng, không ra tay nhiều lần, hơn nữa, hắn chỉ ra tay vào thời cơ tốt nhất. Lãnh Huyết cũng vậy.

Bất quá kiếm chiêu của Lãnh Huyết có bốn mươi chín kiếm, kiếm cuối cùng nghe nói thiên hạ không ai dám tiếp: năm đó hắn cũng vì không dám tiếp một kiếm, đã bỏ qua cơ hội giết Lãnh Huyết.

Năm năm nay, hắn khổ luyện một chiêu kiếm, khắc chế kiếm thứ bốn mươi chín của Lãnh Huyết.

Hắn có thể tiếp kiếm cuối cùng của Lãnh Huyết hay không?

Bất luận thế nào, hôm nay hắn nhất định tiếp chiêu.

Bởi vì hôm nay là cơ hội tốt nhất để hắn giết Lãnh Huyết.

Hắn chưa bao giờ bỏ qua cơ hội nào.

Điểm khác biệt giữa hắn và Lãnh Huyết chính là: hắn có tới vài trăm loại chiêu thức phòng thủ, cũng có vài trăm loại chiêu thức tấn công, nhưng hắn chỉ có một chiêu dùng đến kiếm.

Một kiếm đó chẵn cũng chưa từng xuất thủ, bởi vì chưa kẻ nào có tư cách tiếp một kiếm đó.

Nhưng người trong thiên hạ đều biết chiêu kiếm khiếp đảm nổi danh này.

Ngay hôm nay, hắn sẽ dùng chiêu kiếm này tiếp đón chiêu kiếm cuối cùng của Lãnh Huyết.

Trải qua năm năm khổ công nghiên cứu, một kiếm này chuyên khắc chế khoái kiếm của Lãnh Huyết.

Hiện tại hấn nắm chắc chín phần khả năng giết được Lãnh Huyết.

Hấn chưa bao giờ đánh giá sai lầm.

Trừ phi Lãnh Huyết nhờ một phần mười cơ hội đó đánh bại hấn.

Lãnh Huyết trừng mắt nhìn kẻ đó, rồi chuyển sang bảy tám hòm chứa vàng trên mặt đất, nói:

“Người không mang đi được.”

Kẻ đó trầm giọng:

“Không cần người phí tâm, ta sẽ gọi người đến khuân.”

Lãnh Huyết lạnh lùng:

“Sau đó những kẻ ấy đều chết?”

Hấn đáp:

“Phải.”

Sắc mặt Lãnh Huyết không có biểu tình:

“Người để từng tên đồng bọn chết bởi kiếm của ta, là thất bại rất lớn.”

Hấn cũng không có biểu tình:

“Vốn chết bởi tay ta mà thành ra chết vào tay người, tuyệt không phải thất bại.”

Biểu tình Lãnh Huyết hơi trầm:

“Người lấy kiếm ra đi.”

Kẻ đó nói rõ từng chữ:

“Chưa tới lúc tắt yếu, ta tuyệt không xuất kiếm.”

Hấn lại ngắm Lãnh Huyết, nói:

“Với thương thể hiện tại, người tuyệt không có cơ hội thắng.”

Lãnh Huyết không hề động sắc mặt:

“Người thử xem.”

Tay hấn vẫn thu trong tay áo:

“Mời xuất chiêu.”

Lãnh Huyết gằng từng tiếng:

“Không đến lúc tắt yếu, ta tuyệt không xuất chiêu.”

Kẻ đó không hề động sắc mặt:

“Được lắm.”

Lãnh Huyết bất ngờ bước tới một bước.

Một bước đó, ẩn uy thế long hổ; một bước đó, tựa tên lấp trên nổ, chực chạm vào là bắn ra ngay. Thiên hạ xác thực không có mấy người khả năng tiếp được thể kiếm toàn lực công kích, ngọc đá cùng tan của y.

Kẻ đó đột nhiên di chuyển sang trái khoảng một thước.

Một bước sang ngang này; ổn như thái sơn, ẩn oai thế thâm sơn hà, thể công nào trong thiên hạ cũng bị bộ pháp của hấn hóa giải, hơn nữa căn bản không một ngọn gió nào lọt qua.

Thể công của Lãnh Huyết hoàn toàn bị một bước này của hấn thu phục.

Lãnh Huyết nhìn hấn gay gắt, chỉ cần hấn có chút cử động, kiếm của y liền đâm tới!

Dương cương chi thế của Lãnh Huyết và âm hàn chi lực của hắc nhân là khắc chế lẫn nhau.
Người chưa động, chiêu chưa xuất, sát khí đã trùng trùng.
Cả hai toát mồ hôi như mưa, nhưng không hề cử động, mắt cũng không nháy lên chút nào.
Năng gắt vô cùng.
Hai người không đến thời cơ, tuyệt không xuất thủ! Bởi vì một kiếm đánh ra, quyết định sinh tử.
Bởi vậy, lưỡng nhân đều muốn ra tay nhưng càng muốn phát hiện sơ hở của đối phương hơn.
Lãnh Huyết hiểu chỉ cần tìm ra kiếm của đối phương giấu ở đâu, liền có thể chiếm lấy tình thế.
Kẻ kia cũng hiểu, chỉ cần có thể đánh rơi đoạn kiếm, Lãnh Huyết liền thành phế nhân.
Mặt trời lệch về tây.
Y phục toàn thân kẻ nọ ướt đầm mồ hôi. Vết thương của Lãnh Huyết cũng đã đóng vảy. Bóng hai người trải dài rồi thu gọn, thu gọn rồi lại trải dài.
Đêm sắp đến, trăng lên phía trời đông, một đêm thật đẹp.
Chỉ là sau màn đêm không biết ẩn chứa bao nhiêu máu tanh? Huống hồ đêm tối vốn thuộc về tội ác.
Một con đom đóm ngang qua chỗ hai người, bỗng dừng rơi xuống đất chết đi.
Chết vì kiếm khí hay sát khí?
Kẻ đó và Lãnh Huyết không dám hướng mục quang về con đom đóm rơi trên đất.
Đồng thời cả hai cùng ngược mắt nhìn, bởi vì họ tức thời tỉnh ngộ, đây là thời cơ tốt nhất để giết địch hoặc bị địch giết.
Thời cơ đã đến, họ liền không thể bỏ qua.
Tức khắc, kiếm khí kiếm ảnh đầy trời, sát khí bức nhân!
Mỗi tác trên cơ thể Lãnh Huyết đều hiển lộ thể công, chớp mắt đã đánh ba kiếm!
Kẻ kia đôi chân bất động, lách người tránh né ba kiếm!
Lãnh Huyết không ngại nghỉ, liền đánh tiếp năm kiếm!
Thân hình kẻ nọ chớp động, kiếm Lãnh Huyết chưa tới, người đã ở trên không!
Lãnh Huyết căn bản không cho đối phương có cơ hội nghỉ ngơi nào, nhanh như thiểm điện xuất ra bảy kiếm!
Kẻ đó kêu khê, tiếng chưa dứt, đã tránh được bảy kiếm.
Chỉ thấy cả thân hình Lãnh Huyết bao phủ hàn quang, đoạn kiếm lại xuất tám chiêu.
Kẻ nọ thân thể như gió, tám kiếm khó khăn lướt qua người hắn.
Thân pháp hắn nhanh, Lãnh Huyết càng nhanh, nhanh đến độ khiến người ta tưởng tượng và nhìn không kịp, cửu kiếm lại thiểm xuất!
Thân hình kẻ đó bay ngược lại, cửu kiếm vẫn rơi vào khoảng không, trường sam bị xuyên thủng chín lỗ, lẫn ranh sinh tử rất mỏng manh!
Lãnh Huyết lúc nghiêng người lại đánh ra năm chiêu kiếm!
Năm chiêu này, kẻ đó tuyệt đối tránh không được!
Hắn vùng hai tay, không ngờ hắn dùng tay đỡ năm chiêu kiếm!
Kiếm chưởng giao nhau tựa như binh khí va chạm, keng keng mấy tiếng; kiếm chưởng đều bị đánh bật, kiếm không bị gì, chưởng cũng không thương tích!
Mục quang Lãnh Huyết lạnh lẽo, lúc đoạn kiếm chấn động lại đánh chín chiêu!

Y tuyệt không cho địch nhân có cơ thối thổ.

Kiểm đâm tới, đùi, cổ, ngực, cánh tay, bàn tay, chân, đầu gối, mắt cá của hắn đều có vết thương, máu chảy không nhiều, Lãnh Huyết lại phi thân xuất một kiếm!

Lãnh Huyết chẳng những không chút cao hứng mà còn vạn phần kinh khủng!

Hắn bị thương không nhẹ những nét mặt vẫn hàm tiếu ý.

Tổng cộng Lãnh Huyết đã đánh ra bốn mươi sáu kiếm, nhưng đối phương vẫn dùng tay không tiếp lấy, hơn nữa chỉ thủ không công. Lãnh Huyết thật không nắm chắc một tia cơ hội nào có thể giết địch bằng chiêu cuối cùng, cũng không có một phần cơ hội khả năng tiếp được một kiếm của đối phương!

Nhưng kiếm của hắn đâu? Y căn bản không biết kiếm của hắn ở đâu!

Phương hướng và bộ vị xuất kiếm là cực kì trọng yếu, nếu có thể biết trước, muốn tránh tịnh không quá khó, mà Lãnh Huyết ngay cả đối phương giấu kiếm ở đâu cũng không biết, đây thực là thiệt thòi rất rất lớn.

Nhưng Lãnh Huyết không ngừng nghỉ, kiếm thứ bốn mươi bảy phá không hoa xuất!

Kẻ nọ xoay người hóa vát vả khóa giải kiếm chiêu!

Tinh quang trong mắt Lãnh Huyết phát xạ tứ phía, kiếm thứ bốn mươi tám công xuất!

Kiểm đã gãy, đoạn kiếm đâm vào yết hầu; kiếm chưa đến, kiếm khi đã đủ giết người!

Nhưng kiếm và kiếm khí đều chưa tới, kẻ kia cao giọng quát lớn, song chưởng hợp nhất, mạnh mẽ giữ chặt thanh kiếm.

Nhân ảnh phân ra!

Đệ tứ thập bát kiếm của Lãnh Huyết, hắn vẫn dùng tay không mà tiếp kiếm, chỉ là song chưởng của hắn đã đầm đìa máu tươi.

Lãnh Huyết thét lên quái dị, kiếm thứ bốn mươi chín cuối cùng đã xuất!

Keng, trước thân kẻ nọ cũng phát sinh hai đạo kiếm ảnh.

Lãnh Huyết một kiếm đã xuất tuyệt không thu tay, quả thực không có cách nào hình dung sự nhanh và chuẩn của y!

Chỉ là lúc kiếm đang tiến tới vùng ngực kẻ địch, song thủ hắn đột ngột từ tay áo rút ra hai thanh ngân kiếm mỏng như cánh ve đâm tới!

Không ngờ hắn dùng tụ trung kiếm.

Kiểm từ trong tay áo bay ra, kiếm thứ bốn mươi chín của Lãnh Huyết đâm vào ngực hắn, càng tạo ưu thế cho tụ trung kiếm.

Đáng tiếc Lãnh Huyết không biết đối phương dùng chính là “tụ trung kiếm pháp”!

Kiểm trong tay hữu của hắn nghênh đón đoạn kiếm của Lãnh Huyết, kiếm tay trái cuộn lấy tay phải cầm kiếm của Lãnh Huyết: một công một thủ, biến hóa vô cùng.

Kiểm hoa bắn ra tứ phía, đoạn kiếm đã đánh bật hữu thủ kiếm của kẻ ấy.

Tay phải Lãnh Huyết cảm giác một cơn tê liệt. Kiếm của y vốn có thể đâm tới nữa, nhưng lực chỉ còn hai thành, e rằng kiếm đến thì tay phải liền bị kiếm trong tay trái của kẻ đó chặt xuống.

Tụ trung kiếm của hắn tả hữu liên hoàn, chính là trong công có thủ, trong thủ có công.

Lãnh Huyết cắn răng, kiếm thứ bốn mươi chín lại đánh tới, lưỡng kiếm lại giao kích!

Tinh hỏa bắn ra, hai dải sáng cầu vòng ánh bạc thu lại, một đạo bạch quang xạ tới!

Lãnh Huyết cùng đoạn kiếm bị đánh bật hơn trượng, cả thân người như con diều đứt dây bay ra, rơi phịch vào một gốc cây.

Kiểm thể của Lãnh Huyết đã yếu, lực cũng tận, tả thủ kiếm của kẻ nọ thì chứa lực, so với hữu thủ kiếm càng mạnh hơn. Chiêu công đó của Lãnh Huyết không những kiếm bị đánh văng đi, cả người cũng bay ngược ra.

Tả hữu kiếm ảnh thu lại, phi thân vọt lên, một cước đá vào ngực Lãnh Huyết!

Lãnh Huyết bị đá văng, rơi xuống đất, không đứng dậy nổi.

Toàn thân Lãnh Huyết cứng rần là nhờ vào chân khí nội lực duy trì, nay nguyên khí đã bị kẻ nọ một kiếm đánh tan, mấy vết thương của Lãnh Huyết càng đau nhức, ngay cả sức trở mình cũng không còn.

Lúc này dù Lãnh Huyết có thể tập trung công lực toàn thân, trí mệnh đánh ra một chiêu nữa, y cũng tìm không ra sơ hở của đối phương.

Đệ tứ thập cửu kiếm, không ngờ kém một chiêu trí mệnh của hắn.

Lãnh Huyết lẳng lẳng ngẩng nhìn mặt đất, cũng không hề muốn vùng vẫy, giống như hoàn toàn tuyệt vọng, huống hồ trong tay y không có kiếm!

Kẻ đó nhìn thẳng xuống chân Lãnh Huyết

Song mục như kiếm quang của Lãnh Huyết không ngờ trở nên u ám chán nản.

Kẻ đó trừng trừng nhìn Lãnh Huyết, bất chợt cười, cười rất hài lòng, Khuôn mặt lạnh lẽo đã trở thành bộ mặt tươi cười. Tiểu dung như là thay đổi cả con người hắn. Hắn ngưng cười, nhìn Lãnh Huyết như một con chó sắp chết, nói:

“Người là người duy nhất tiếp được một chiêu đoạt mệnh của ta mà chưa chết, cũng là người duy nhất dám truy sát ta, nhưng người chung quy phải chết trong tay ta.”

Kẻ đó lại không nghĩ được bật cười. Hắn mười năm rồi chưa bao giờ cười thực sự, hôm nay là lần đầu cười thoải mái nhất.

Có thể đánh bại Lãnh Huyết dù sao cũng là sự kiện quang vinh và đáng kiêu ngạo vô cùng.

Đồng tử Lãnh Huyết dường như thu lại, tựa hồ thống khổ vô cùng, so với sự đau đớn của thân thể còn cao hơn, da thịt bị thương thì đáng gì chứ?

Đây có phải là sự sỉ nhục của thất bại?

Tự trung song kiếm của kẻ đó lại giương lên, tinh quang của ngân kiếm nhỏ và ngắn kia xuyên qua lớp lá dày đặc, rực rỡ dưới ánh dương quang, giống như chính thẳng lợi kì diệu của hắn.

Kẻ nọ thở dài:

“Người nói gì xem, đây là cơ hội nói chuyện cuối cùng của người.”

Lãnh Huyết nói:

“Ta không muốn nói thì tuyệt không nói.”

Kẻ đó lạnh lùng thốt:

“Người nói hay không đều phải chết.”

Thanh âm Lãnh Huyết càng lạnh lẽo tựa gió lạnh từ địa ngục thổi lại, khiến người ta không lạnh tự run:

“Hiện tại ta còn chưa chết.”

Kẻ nọ trừng mắt với Lãnh Huyết:

“Nhưng người đã bại trong tay ta, không phải sao?”

Mục quang Lãnh Huyết càng giảo hoạt:

“Nhưng bại tịnh không bằng chết, phải không?”

Kẻ nọ lồng lên, song kiếm bay tới. Đột nhiên, trước mắt dường như có vật bay qua, chớp mắt đã cắm vào yết hầu hắn!

Kẻ đó chưa ba giờ nhìn thấy qua kiếm quang nhanh như vậy, cũng chưa từng biết đến loại kiếm pháp cực nhanh này.

Hắn đến chết cũng không tin.

Hắn thủy chung cho rằng ngay cả kiếm chiêu cuối cùng của Lãnh Huyết cũng không phải đối thủ của hắn, hà huống y căn bản trong tay không có kiếm!

Nhưng đạo kiếm quang từ đâu bay tới?

Kiếm đó cắt đứt yết hầu của hắn. Hắn lui lại phía sau, mắt tràn đầy vẻ kinh dị, khủng bố và nghi ngờ...

Lãnh Huyết đứng dậy sừng sững như núi, mục quang xuyên qua thân thể địch thủ.

Tay trái Lãnh Huyết dường như hiển lộ quang mang, kiếm quang lóe lên! Đây là Kiếm Chưởng tuyệt tích giang hồ đã lâu, biến chưởng thành kiếm, chẳng những không thể bẻ gãy mà còn khó lòng phòng bị. Kiếm tùy tâm sinh, nhưng dùng chưởng biến kiếm mà xuất thủ nhanh và chuẩn như thế, cả thiên hạ đệ nhất kiếm Thượng Quan Chính năm xưa, người độc sáng Kiếm Chưởng thành danh, cũng không bì kịp!

Kiếm Chưởng!

Kẻ đó trừng mắt khủng bố nhìn tay Lãnh Huyết, cổ họng vang tiếng khục khặc, phát không thành tiếng, hắn làm sao cũng không tin mình chết trong tay Lãnh Huyết, chết bởi Kiếm Chưởng!

Chưởng mang theo máu, cắm vào yết hầu của hắn chính là một chưởng này.

Mục quang như kiếm của Lãnh Huyết chiếu thẳng hắn:

“Ta cho ngươi hay ba chuyện: thứ nhất, ngươi không nên quá tự tin, để từng gã thủ hạ chết dưới tay ta. Thứ hai, kiếm cuối cùng của ta không phải đệ tứ thập cửu kiếm, ngươi không nên tin như những người khác; hơn nữa, đệ ngũ thập kiếm của ta là dùng chưởng làm kiếm: Kiếm Chưởng!”

Mục quang kẻ đó tràn đầy phẫn hận và tuyệt vọng.

Lãnh Huyết nói tiếp:

“Thứ ba, địch nhân chưa chết, ngươi căn bản không thể xem là thắng. Hôm nay ngươi chỉ không phạm hai điều, kẻ chết là ta, không phải ngươi.”

Mục quang hắn ngập trong thống khổ lẫn hối hận.

Hắn bỗng nhớ đến một câu thường giảng giải với thủ hạ:

“Không có thắng lợi cuối cùng, hoặc địch nhân vẫn chưa chết, quyết không thể đắc ý, bằng không tất phải hối hận.”

Đáng tiếc hắn cũng không thể hối hận nữa.

Bởi vì hắn đã mất cơ hội để hối tiếc.

Hắn chết rồi.

Lãnh Huyết nhìn chằm chằm hắn, đến khi hắn chết thực sự, y mới thả lỏng từng tác cơ thể, thở một hơi dài, sau đó nét mặt mới giãn ra, lộ nụ cười, tiếng cười lẫn tiếng rên rỉ thống khổ.

Chiêu cuối cùng dù sao cũng lấy toàn bộ tinh lực của y.

Lãnh Huyết nhìn chăm chăm kẻ đó, bởi vì chỉ cần địch nhân chưa chết, y tuyệt không sơ hở; sau đó y mới thả lỏng từng tác gân cốt, chỉ vì địch nhân đã thực sự chết rồi.

Lãnh Huyết thở dài vì cái chết của kẻ nọ, địch nhân như vậy thật hiếm thấy. Hắn lẽ ra không bại cũng không chết, chỉ vì hắn đắc ý quá sớm. Ngay cả cao thủ như hắn cũng chết vì nhất thời sơ ý, Lãnh Huyết không khỏi vì hắn thở dài: hắn thực sự không nên có ý định độc chiếm vàng bạc, khiến thủ hạ đều chết dưới kiếm của y.

Lãnh Huyết lần đầu tiên để lộ tiểu dung, bởi vì y đã toàn thắng, một mình truy sát mười ba cao thủ võ lâm!

Tiếng cười của Lãnh Huyết kèm theo tiếng rên rỉ thống khổ, bởi vì chân khí và đầu khí của y e là đã nhẹ nhàng hạ xuống rồi, những vết thương bị vỡ miệng hiện tại mới khiến y cảm giác đau đến tận xương cốt.

So với sự sỉ nhục của thất bại, da thịt tổn thương có là gì chứ?

Y nhất định phải rời khỏi cánh rừng, sau đó mới cho người thu hồi ngân lượng.

Chỉ cần y trở về, mọi sự đều không khó khăn nữa.

Nhưng y bị thương nặng như vậy, đừng nói phải đi chặng đường dài, người bình thường sợ là ngay cả động đậy cũng không nổi.

Nhưng y là Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết, nếu đi không được, y sẽ bò về!

(1) ngọc đá cùng tan

(2) không ai sánh bằng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-dai-danh-bo-chan-quang-dong-1-truy-sat>